

Publikatieblad

van de Europese Gemeenschappen

ISSN 0378-7079

C 32

29e jaargang

12 februari 1986

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

Nummer	Inhoud	Bladzijde
	I Mededelingen	
	Europees Parlement	
	<i>Schriftelijke vragen met antwoord:</i>	
86/C 32/01	nr. 317/84 van de heer James Provan aan de Commissie Betreft: Eigendom Spaanse vissersvloot	1
86/C 32/02	nr. 860/85 van de heer James Provan aan de Commissie Betreft: Spaanse visserij (Aanvullend antwoord)	1
86/C 32/03	nr. 817/85 van mevrouw Marie Jepsen aan de Commissie Betreft: Gebruik van minerale wolvezels	1
86/C 32/04	nr. 836/85 van mevrouw Danielle De March aan de Commissie Betreft: Belasting op auto's	2
86/C 32/05	nr. 852/85 van de heer James Provan aan de Commissie Betreft: Gemeenschappelijk landbouwbeleid	4
86/C 32/06	nr. 856/85 van de heer Ernest Glinne aan de Commissie Betreft: Toepassing in de Verenigde Staten van de wet McCarran-Walter en noodzaak van wetgevingen op basis van wederkerigheid voor de onderdanen van de EEG	4
86/C 32/07	nr. 874/85 van de heer Alasdair Hutton aan de Commissie Betreft: Vergelijking van steunmaatregelen voor de bosbouw	5
86/C 32/08	nr. 887/85 van de heer Horst Seefeld aan de Commissie Betreft: Vergif in groente	6
86/C 32/09	nr. 903/85 van de heer Joachim Dalsass aan de Commissie Betreft: Compenserende heffing op in Frankrijk uit landbouwprodukten verkregen ethylalcohol	6
86/C 32/10	nr. 968/85 van mevrouw Raymonde Dury aan de Commissie Betreft: Gebruik van askarel in transformatoren die in de ijzer- en staalindustrie worden gebruikt	7
86/C 32/11	nr. 1040/85 van Sir James Scott-Hopkins aan de Commissie Betreft: Ecu-obligaties	8
86/C 32/12	nr. 1079/85 van de heer Willy Kuijpers aan de Commissie Betreft: Vervoer van lood op zee — ongeval in Italië	9

86/C 32/13	nr. 1103/85 van de heer Willy Kuijpers aan de Commissie Betreft: Subsidiering van tweedekansonderwijs	9
86/C 32/14	nr. 1133/85 van de heer Dimitrios Adamou aan de Commissie Betreft: Ernstige problemen bij de Griekse graanproducenten	10
86/C 32/15	nr. 1145/85 van mevrouw Christine Crawley aan de Commissie Betreft: Onderzoek van de VS naar uit suiker vervaardigde produkten	10
86/C 32/16	nr. 1151/85 van de heren Mauro Chiabrando en Nino Pisoni aan de Commissie Betreft: Import in Italië van varkensvlees afkomstig van als gevolg van de varkenspest in België geslachte dieren	11
86/C 32/17	nr. 1168/85 van de heer Michel Debatisse aan de Commissie Betreft: Quotasysteem in Canada en de Europese Gemeenschap	11
86/C 32/18	nr. 1193/85 van de heer José Happart aan de Commissie Betreft: Intercity-trein Antwerpen-Keulen via Hasselt en Maastricht	13
86/C 32/19	nr. 1237/85 van de heer Horst Seefeld aan de Commissie Betreft: Toetreding van Marokko tot de EG	13
86/C 32/20	nr. 1246/85 van de heer Jaak Vandemeulebroucke aan de Commissie Betreft: Onderzoeks- en ontwikkelingsprogramma's	13
86/C 32/21	nr. 1247/85 van de heer Jaak Vandemeulebroucke aan de Commissie Betreft: Open universiteiten	14
86/C 32/22	nr. 1273/85 van de heer François Roelants du Vivier aan de Commissie Betreft: Samenwerking tussen de Verenigde Staten en Europa	15
86/C 32/23	nr. 1293/85 van de heer Willy Kuijpers aan de Commissie Betreft: Gebruik van aldicarb („TEMIK”) in de aardappelteelt	16
86/C 32/24	nr. 1315/85 van de heer Robert Battersby aan de Commissie Betreft: Bijvangstbeperkingen — witvis/kever	16
86/C 32/25	nr. 1316/85 van de heer Raphaël Chanterie aan de Commissie Betreft: Wijzigingen structuur GDT (gemeenschappelijk douanetarief) en Nimexe	17
86/C 32/26	nr. 1322/85 van mevrouw Caroline Jackson aan de Commissie Betreft: Vogelrichtlijn	18
86/C 32/27	nr. 1336/85 van de heer James Fitzsimons aan de Commissie Betreft: Snelle toeneming van het aantal nieuwe chemicaliën	18
86/C 32/28	nr. 1352/85 van de heer Emmanuel Maffre-Baugé aan de Commissie Betreft: Verplichte distillatie van tafelwijnen	19
86/C 32/29	nr. 1357/85 van de heer Francis Wurtz aan de Commissie Betreft: Gebruik en verwerking van suikerriet	20
86/C 32/30	nr. 1378/85 van de heer Axel Zarges aan de Commissie Betreft: Strategie van de Commissie voor een mogelijke nieuwe dialoog tussen EG en RWEB	20
86/C 32/31	nr. 1386/85 van Lord O'Hagan aan de Commissie Betreft: Visserij-inspectie	21
86/C 32/32	nr. 1388/85 van de heer Andrew Pearce aan de Commissie Betreft: Mededinging en contracten voor overheidsaankopen in de sector elektronica	21
86/C 32/33	nr. 1392/85 van de heer Win Griffiths aan de Commissie Betreft: Gebruik van landbouwethanol als benzinecomponent	22

(Vervolg op blz. 3 van de omslag)

86/C 32/34	nr. 1398/85 van mevrouw Barbara Castle aan de Commissie Betreft: Behoud van groentevariëteiten	22
86/C 32/35	nr. 1402/85 van mevrouw Marcelle Lentz-Cornette aan de Commissie Betreft: Antivries in Europese wijnen	23
86/C 32/36	nr. 1438/85 van de heer Emmanuel Maffre-Baugé aan de Commissie Betreft: Definitie van roséwijn	23
86/C 32/37	nr. 1439/85 van de heer Pierre Pranchère aan de Commissie Betreft: Verhoging van de premie voor zoogkoeien	24
86/C 32/38	nr. 1453/85 van mevrouw Ursula Schleicher aan de Commissie Betreft: Het rooien van boomgaarden	25
86/C 32/39	nr. 1490/85 van de heer George Patterson aan de Commissie Betreft: Talen in het Europees paspoort	25
86/C 32/40	nr. 1502/85 van de heer Leendert van der Waal aan de Raad Betreft: Harmonisatie van bepaalde voorschriften van sociale aard voor het vervoer over de binnenwateren	26
86/C 32/41	nr. 1510/85 van de heer Michael Welsh aan de Commissie Betreft: Bewijzen van motorvoertuigenverzekering	26
86/C 32/42	nr. 1558/85 van de heer Sean Flanagan aan de Commissie Betreft: EOGFL-steun voor watervoorzieningsprogramma's in het kader van het programma voor het westen van Ierland	27
86/C 32/43	nr. 1577/85 van de heer John Iversen aan de Commissie Betreft: Kritiekloos gebruik van penicilline in de landbouw	28
86/C 32/44	nr. 1581/85 van de heer Jens-Peter Bonde aan de Commissie Betreft: Wijziging van de Deense chemicaliënwetgeving	28
86/C 32/45	nr. 1594/85 van de heer Ray Mac Sharry aan de Commissie Betreft: Programma voor West-Ierland	29
86/C 32/46	nr. 1608/85 van de heer Ernest Glinne aan de Commissie Betreft: Anticonceptiemiddel Depo-Provera-productie in België en uitvoer naar Zuid-Afrika	29
86/C 32/47	nr. 1668/85 van de heer Jaak Vandemeulebroucke aan de Commissie Betreft: EIB-leningen voor België	29
86/C 32/48	nr. 1673/85 van de heer Willy Kuijpers aan de Raad Betreft: Fundamentele rechten van de culturele minderheden in de Lid-Staten van de Europese Gemeenschap	30
86/C 32/49	nr. 1737/85 van de heer Ray Mac Sharry aan de Commissie Betreft: Botervoorraden	30
86/C 32/50	nr. 1747/85 van de heer Dieter Rogalla aan de Raad Betreft: Samenwerking bij de bestrijding van verdovende middelen en terrorisme	31
86/C 32/51	nr. 1751/85 van de heer Dieter Rogalla aan de Raad Betreft: Benoeming van rechters en advocaten-generaal	31
86/C 32/52	nr. 1760/85 van de heer Klaus Wettig aan de Raad Betreft: Vermelding van toegevoegde stoffen bij wijn en mousserende wijn	31
86/C 32/53	nr. 1800/85 van mevrouw Marijke Van Hemeldonck aan de Raad Betreft: Het Eureka-project en de spionage te Bonn	32
86/C 32/54	nr. 1828/85 van de heer James Elles aan de Commissie Betreft: Vogelmoord in Griekenland	32
86/C 32/55	nr. 1884/85 van de heer Thomas Raftery aan de Commissie Betreft: Herkomst van studenten aan instellingen van hoger onderwijs	32

I

(Mededelingen)

EUROPEES PARLEMENT

SCHRIFTELIJKE VRAGEN MET ANTWOORD

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 317/84

van de heer James Provan (ED—GB)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(23 mei 1984)

(86/C 32/01)

Betreft: Eigendom Spaanse vissersvloot

Het onlangs tot stand gekomen gemeenschappelijk visserij-beleid heeft tot doel de vissersgemeenschappen en schepen in eigendom van de kapitein en/of de bemanning te laten voortbestaan.

Heeft de Commissie gegevens aan wie de Spaanse visserij-vloot toebehoort?

Aanvullend antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie

(22 november 1985)

Ter aanvulling van haar antwoord van 13 september 1984 ⁽¹⁾ kan de Commissie thans de volgende gegevens mededelen die haar door de Spaanse autoriteiten zijn verstrekt betreffende de eigendomssituatie van de Spaanse vissersschepen:

- bijna alle vaartuigen van minder dan 20 brt zijn eigendom van individuele reders;
- van de 4 368 vaartuigen van méér dan 20 brt, zijn er 3 532 eigendom van individuele eigenaars, terwijl de overige 836 vaartuigen toebehoren aan 501 vennootschappen.

⁽¹⁾ PB nr. C 268 van 8. 10. 1984, blz. 4.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 860/85

van de heer James Provan (ED—GB)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(3 juli 1985)

(86/C 32/02)

Betreft: Spaanse visserij

In mei 1984 stelde ik een vraag aan de Commissie over de eigendom van de Spaanse vissersvloot. In haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 317/84 ⁽¹⁾, deelde de Commissie mee dat zij doende was de nodige gegevens te verzamelen.

Het is nu een jaar geleden dat deze vraag is gesteld. Kan de Commissie, gezien het zeer grote belang van de Spaanse vissersvloot voor het gemeenschappelijk visserijbeleid en het belang van de eigendomsstructuur voor een toekomstig structuurbeleid, enige haast maken met het verzamelen van deze gegevens?

⁽¹⁾ PB nr. C 268 van 8. 10. 1984, blz. 4.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 817/85

van mevrouw Marie Jepsen (ED—DK)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(2 juli 1985)

(86/C 32/03)

Betreft: Gebruik van minerale wolvezels

Kan de Commissie nadere inlichtingen verstrekken over het lopende onderzoek betreffende mineraalwolvezels en in hoeverre coördineert de Commissie dit programma met de Wereldgezondheidsorganisatie en de Europese industrie?

Antwoord van Lord Cockfield
namens de Commissie

(27 november 1985)

De Commissie neemt deel aan bijeenkomsten in het kader van het Internationale programma voor chemische veiligheid

(IPCS) van de Wereldgezondheidsorganisatie, dat onder andere betrekking heeft op asbest en andere natuurvezels. Ook onderhoudt zij nauwe contacten met de betrokken Europese industrie.

Bovendien werden op grond van de industriële samenwerking tussen de EG en Canada en in het bijzonder de samenwerking binnen de Werkgroep voor mineralen en metalen verscheidene studies door haar gepubliceerd, waarvan één onder de titel „Asbestos: Directory of Unpublished Studies”. Deze studies handelen niet alleen over asbestvezels, maar ook over andere minerale vezels (natuur- en kunstvezels).

Een lijst van de geplande of lopende onderzoeken betreffende minerale vezels wordt het geachte Parlementslid en het Secretariaat-generaal van het Parlement afzonderlijk toegezonden.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 836/85

van mevrouw Danielle De March (COM—F)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(3 juli 1985)
(86/C 32/04)

Betreft: Belasting op auto's

Kan de Commissie mededelen welke de belastingtarieven zijn die op het grondgebied van de EEG-Lid-Staten voor auto's worden toegepast?

Welke zijn de belastingen die naar haar oordeel discriminerend zijn ten opzichte van voertuigen die in andere EEG-landen worden geproduceerd, evenals de maatregelen van gelijke werking (technische controle enz.).

Hoe kan zij overigens haar weigering speciale belastingen in te voeren die — ter wille van de sociale rechtvaardigheid — de bezitters van zeer krachtige voertuigen treffen, motiveren?

Antwoord van Lord Cockfield
namens de Commissie
(23 oktober 1985)

1. De belastingen op personenauto's in de tien Lid-Staten van de Gemeenschap kunnen worden ingedeeld in belastingen die bij de aankoop of de inschrijving worden betaald, waarbij het belastbare feit van de ene Lid-Staat tot de andere kan variëren, en periodieke belastingen.

i) Belastingen die bij de aankoop worden betaald of met de aankoop rechtstreeks verband houden.

België: het BTW-tarief bedraagt 25 %. Daarbij komt nog een aanvullende belasting van 8 % op de waarde exclusief belasting van het voertuig voor auto's met een cilinderinhoud van méér dan 3 000 cm³ of een motor met een vermogen van meer dan 116 kW. Op tweedehandspersonenauto's wordt een bijzondere inschrijvingstaks van 25 % geheven, die

wordt berekend op een bepaald gedeelte van de catalogusprijs van het voertuig in nieuwe staat. Dit gedeelte varieert volgens de leeftijd van het voertuig.

Bondsrepubliek Duitsland: het BTW-tarief bedraagt 14 %.

Denemarken: het BTW-tarief bedraagt 22 %. Daarbij komt nog een registratiebelasting, die wordt berekend op de aankoopprijs inclusief BTW tegen een tarief van 105 % voor de eerste 19 750 Dkr. en van 180 % voor de rest van het bedrag. De registratiebelasting geldt ook voor ingevoerde tweedehandsvoertuigen.

Frankrijk: het BTW-tarief bedraagt 33,33 %.

Griekenland: op auto's worden twee belastingen geheven:

— een bijzondere verbruiksbelasting bestaande uit twee elementen, A en B;

element A wordt berekend op grond van de cilinderinhoud van de auto tegen 23 dr per cm³ voor auto's tot 1 200 cm³, 28 dr per cm³ voor auto's van 1 200 en niet meer dan 1 800 cm³ en 40 dr per cm³ voor auto's van meer dan 1 800 cm³;

element B, de belasting ad valorem, wordt berekend volgens de formule $B = \text{element A} \times 4 \times V$: 100 000, waarin V gelijk is aan de waarde van het voertuig min 25 000 dr. De totale verbruiksbelasting is gelijk aan A + B. Zo komt men tot een progressief tarief dat naar gelang van de cilinderinhoud varieert van circa 80 % (ongeveer 800 cm³) tot 400 %.

— een registratiebelasting ten belope van 100 dr per cm³ voor motoren tot 1 200 cm³, 200 dr per cm³ voor motoren van méér dan 1 200 en niet meer dan 1 800 cm³ en voor motoren van meer dan 1 800 cm³ 150 dr per cm³ voor de eerste 1 200 cm³ en 300 dr per cm³ voor de overige cm³.

Ierland: het BTW-tarief bedraagt 23 %. Daarbij komt nog een accijns van 23 % berekend op de catalogusprijs in Ierland, welk tarief op 26 % wordt gebracht voor auto's met een vermogen van meer dan 16 pk. De BTW-grondslag omvat het bedrag van de accijns. Ingevoerde tweedehandsvoertuigen zijn eveneens aan de accijns onderworpen, met een vermindering van de belastinggrondslag variërend van 5 % voor een voertuig van drie maanden tot 90 % voor een voertuig dat 10 tot 30 jaar oud is.

Italië: het BTW-tarief bedraagt 20 % voor auto's met een cilinderinhoud tot 2 000 cm³ (2 500 cm³ voor dieselveertuigen) en 38 % voor auto's met een grotere cilinderinhoud.

Luxemburg: het BTW-tarief bedraagt 12 %.

Nederland: het BTW-tarief bedraagt 10 %. Daarbij komt nog een aanvullende belasting van 16 % van de prijs van de auto exclusief BTW indien deze niet meer dan Fl. 10 000 bedraagt; wanneer de prijs hoger is dan dit bedrag wordt een BTW van 16 % op 100/119 van Fl. 10 000 en van 24 % op 100/119 van het bedrag boven Fl. 10 000 toegepast.

Verenigd Koninkrijk: het BTW-tarief bedraagt 15 %. Bovendien zijn auto's onderworpen aan een bijzondere belasting van 10 %, die wordt berekend op de groothandelsprijs van de auto (gelijk aan 5/6 van de kleinhandelsprijs).

ii) Periodieke belastingen België: verkeersbelasting op auto-voertuigen, volgens een progressief tarief op grond van het fiscaal vermogen, van 1 392 tot 35 448 Bfr. per jaar; indien meer dan 20 pk: 35 440 Bfr. + 1 932 Bfr. per pk boven de 20 pk.

Denemarken: belasting op het gewicht van motorrijtuigen, volgens een progressief tarief op grond van het eigen gewicht van het voertuig, van 874,8 Dkr. tot 3 499,2 Dkr. per jaar; indien meer dan 2 000 kg: 194,4 Dkr. per 100 kg eigen gewicht.

Bondsrepubliek Duitsland: motorrijtuigenbelasting, volgens een progressief tarief op grond van de cilinderinhoud, van 14,40 DM per 100 cm³, per jaar.

Griekenland: verkeersbelasting op motorrijtuigen, volgens een progressief tarief op grond van het fiscaal vermogen; het jaartarief bedraagt 1 800 dr per pk voor auto's van 1 tot 5 pk, 2 000 dr per pk van 6 tot 10 pk, 4 000 dr per pk van 11 tot 13 pk, 8 500 dr per pk van 14 tot 17 pk en 13 500 dr per pk voor auto's van 18 pk en meer. Voor voertuigen die vijf jaar in het verkeer zijn wordt een vermindering tot 35 % toegepast.

Frankrijk:

- een differentiële motorrijtuigenbelasting, die van toepassing is op privé-auto's met een fiscaal vermogen tot 16 pk, jaarlijks wordt betaald (belastingsticker), sedert 1985 door de departementen wordt geheven, waarvan het tarief van de leeftijd en het fiscaal vermogen van het voertuig afhangt en enigszins verschilt van het ene departement tot het andere, en varieert van 73 tot 2 226 Ffr. per jaar;
- een bijzondere belasting op privé-voertuigen met een fiscaal vermogen van meer dan 16 pk, die eveneens jaarlijks wordt betaald en sedert 1985 door de departementen wordt geheven, waarvan het tarief enigszins verschilt van departement tot departement en die ongeveer 9 000 Ffr. bedraagt voor voertuigen van niet meer dan 5 jaar oud, ongeveer 4 500 Ffr. voor voertuigen van meer dan 5 en niet meer dan 20 jaar oud en ongeveer 1 300 Ffr. voor voertuigen van meer dan 20 en niet meer dan 25 jaar oud.

Ierland: accijns op voertuigen, volgens een progressief tarief op grond van het fiscaal vermogen: tot 8 pk = 8,5 Iers pond per jaar, meer dan 8 pk en niet meer dan 12 pk = 11 Iers pond per jaar, meer dan 12 pk en niet meer dan 15 pk = 13 Iers pond per jaar, meer dan 15 pk en niet meer dan 16 pk = 14 Iers pond per jaar, meer dan 16 pk en niet meer dan 20 pk = 16 Iers pond per jaar en meer dan 20 pk = 17 Iers pond per jaar.

Italië: verkeersbelasting op de motorrijtuigen, volgens een progressief tarief op grond van het fiscaal vermogen: tot 9 pk van 5 095 tot 9 170 lire per jaar; meer dan 9 pk van 10 695 tot 301 735 lire per jaar; meer dan 45 pk: van 10 830 lire per pk boven 45 pk per jaar. Daarbij komt nog een heffingstoeslag voor bepaalde auto's met een dieselmotor.

Luxemburg: motorrijtuigenbelasting, volgens een progressief tarief op grond van de cilinderinhoud: 151 tot 170 Lfr. per 100 cm³.

Nederland: motorrijtuigenbelasting, waarvan het tarief varieert volgens het eigen gewicht van het voertuig en het

brandstofverbruik; voor gemiddelde privé-auto's met een benzinemotor bedraagt het tarief Fl. 430 per jaar.

Verenigd Koninkrijk: accijns op voertuigen, waarvan het vaste tarief 100 pond sterling per jaar bedraagt.

2. Belastingen die een discriminerend effect hebben ten opzichte van voertuigen die in de overige Lid-Staten van de Gemeenschap zijn geproduceerd.

In Frankrijk: bijzondere belasting op voertuigen met een fiscaal vermogen van meer dan 16 pk. Het Hof van Justitie heeft in zaak 112/84 ⁽¹⁾ (procedure op grond van artikel 177 van het EEG-Verdrag) betreffende deze belasting voor recht verklaard: „artikel 95 van het Verdrag verbiedt, motorrijtuigen met meer dan een bepaald fiscaal vermogen te onderwerpen aan een vaste bijzondere belasting waarvan het bedrag verscheidene malen hoger is dan het hoogste bedrag van de progressieve belasting die verschuldigd is voor motorrijtuigen die dat fiscaal vermogen niet overschrijden, indien door de bijzondere belasting uitsluitend — met name uit andere Lid-Staten — ingevoerde motorrijtuigen worden getroffen”. Bovendien heeft de Commissie ten aanzien van deze belasting beroep ingesteld strekkende tot vaststelling dat de Staat zijn verplichtingen niet is nagekomen.

In Italië: aangezien voor auto's met een dieselmotor verschillende BTW-tarieven gelden (20 % voor voertuigen met niet meer dan 2 500 cm³, 38 % voor de overige), is er inbreuk op artikel 95 van het EEG-Verdrag omdat het hoogste tarief uitsluitend van toepassing is op uit andere Lid-Staten ingevoerde auto's. De Commissie heeft ook deze zaak bij het Hof van Justitie aanhangig gemaakt wegens schending van artikel 95 van het EEG-Verdrag.

Voorts onderzoekt de Commissie momenteel of sommige binnenlandse belastingen, zoals de Deense registratiebelasting, niet onverenigbaar zijn met artikel 95 omdat zij het vrije goederenverkeer binnen de Gemeenschap in gevaar brengen, in de zin van de jurisprudentie van het Hof (cf. arrest in zaak 31/67) ⁽²⁾.

Volledigheidshalve dienen twee gevallen van autobelasting te worden vermeld ten aanzien waarvan de Commissie tegen twee Lid-Staten, België en Frankrijk, een inbreukprocedure heeft ingesteld:

- in België werd op de levering en de invoer van auto's in nieuwe staat belasting geheven op basis van een minimale belastinggrondslag, namelijk de catalogusprijs, zonder rekening te houden met eventuele kortingen. Na zijn veroordeling door het Hof van Justitie op 10 april 1984 heeft België een inschrijvingstaks op het verschil tussen de factuurprijs en de catalogusprijs ingevoerd. De Commissie is van oordeel dat deze inschrijvingstaks niet met de communautaire bepalingen in overeenstemming is;
- in Frankrijk geldt bij de wederverkoop door een handelaar van in Frankrijk gekochte tweedehandsvoertuigen een BTW-grondslag die gelijk is aan het verschil tussen de verkoopprijs en de aankoopprijs, waarop een tarief van 17,60 % wordt toegepast. Bij de wederverkoop van in andere Lid-Staten gekochte tweedehandsvoertuigen bedraagt het tarief 33,33 %. Er is derhalve discriminatie ten opzichte van ingevoerde voertuigen.

3. Het is onjuist dat de Commissie ter wille van de sociale rechtvaardigheid ingevoerde bijzondere belastingen weigert.

Zoals zij het reeds herhaaldelijk, met name tijdens de instructie van de zaak betreffende de Franse speciale belasting op voertuigen met een fiscaal vermogen van meer dan 16 pk, heeft beklemtoond is zij niet gekant tegen een belasting die erop gericht is doelstellingen op het gebied van energie of sociale rechtvaardigheid of andere met het Verdrag verenigbare doelstellingen te verwezenlijken. Zij waakt er evenwel voor dat de nationale wetgevingen niet strijdig zijn met de fundamentele beginselen van het Verdrag, inzonderheid met artikel 95.

(¹) Jurisprudentie van het Hof van Justitie 1985.

(²) Jurisprudentie van het Hof van Justitie 1968, blz. 347 en volgende.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 852/85

van de heer James Provan (ED—GB)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(3 juli 1985)

(86/C 32/05)

Betreft: Gemeenschappelijk landbouwbeleid

De Commissie tracht het GLB te herzien door middel van lapmiddelen voor een aantal dringende vraagstukken zoals overschotproductie en te hoge kosten van het GLB. Dat is begrijpelijk en komt tot uiting in de keuze van de onderwerpen voor de zes werkgroepen die de Commissie heeft opgericht. Geloof de Commissie echter niet dat deze vraagstukken zijn ontstaan omdat het GLB door de Gemeenschap wordt gebruikt als motor voor de tenuitvoerlegging van in feite deels sociale, regionale en, meer recent, milieumaatregelen door middel van bestaande GLB-mechanismen die niet altijd geschikt zijn voor de desbetreffende doelstellingen en derhalve tot overschotten en te hoge budgettaire uitgaven leiden?

Kan niet beter worden gestreefd naar een nieuwe classificatie van deze maatregelen van het GLB die eigenlijk tot het sociaal, regionaal en milieubeleid behoren? Moet derhalve niet worden gezocht naar efficiëntere instrumenten om de in de verschillende sectoren gestelde doeleinden te verwezenlijken?

**Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie**

(15 oktober 1985)

De Commissie is niet van oordeel dat de hervorming van het gemeenschappelijk landbouwbeleid alleen maar bestaat in het zoeken van lapmiddelen voor een aantal problemen op budgettair gebied en met betrekking tot overschotten op de landbouwmarkten, zoals het geachte Parlements lid stelt. Aangezien de Europese landbouw steeds meer wordt geïntegreerd in een voor de rest van de wereld openstaande economie en in een voortdurend evoluerende maatschappij, moet in het gemeenschappelijk landbouwbeleid volgens de Commissie in de toekomst evenzeer rekening worden gehouden met de sociale en de regionale dimensie van dat beleid als met de beperkingen op economisch gebied en op milieuge-

bied. Ieder beleid waarin met deze factoren geen rekening wordt gehouden, is bij voorbaat tot mislukken gedoemd en zou bovendien niet in overstemming zijn met de doelstellingen en verplichtingen van het Verdrag, met name van artikel 39.

De Commissie is van oordeel, en daarover gaat ook haar mededeling over de „Perspectieven voor het gemeenschappelijk landbouwbeleid” (¹), dat aan het centrale instrument van het gemeenschappelijk landbouwbeleid, namelijk de prijzen, opnieuw een belangrijkere rol moet worden toegekend bij de oriëntatie van vraag en aanbod. De reeds ingezette hervorming om het GLB zo aan te passen dat de Europese landbouwers niet meer worden aangemoedigd om te produceren voor de interventievoorraden moet dus worden voortgezet. De Gemeenschap moet er evenwel op toezien dat de sociaal-economische situatie van de in de landbouw werkzame personen niet in het gedrang komt door deze hervorming van het GLB. Om de sociale structuur in de plattelandsgedebieden te kunnen handhaven en het natuurlijke milieu te behouden, moeten, naast de bestaande instrumenten, een aantal aanvullende instrumenten worden aangewend. Deze diversificatie in de instrumenten van het GLB, die logisch voortvloeit uit de twee recente besluiten van de Raad over het nieuwe structuurbeleid in de landbouw (²) en over de geïntegreerde mediterrane programma's (³), zal er volgens de Commissie voor moeten zorgen dat de landbouw een betere plaats krijgt in de maatschappij, waarbij met name rekening wordt gehouden met de bijzondere situatie van de familiebedrijven.

(¹) Doc. COM(85) 333 def.

(²) Verordening 797/85, PB nr. L 93 van 30. 3. 1985.

(³) Verordening 2088/85, PB nr. L 197 van 27. 7. 1985.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 856/85

van de heer Ernest Glinne (S—B)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(3 juli 1985)

(86/C 32/06)

Betreft: Toepassing in de Verenigde Staten van de wet McCarran-Walter en noodzaak van wetgevingen op basis van wederkerigheid voor de onderdanen van de EEG

Sedert 1952 is, op grond van de wet McCarran-Walter en onder de wispelturige verantwoordelijkheid van het Ministerie van Buitenlandse Zaken en de immigratiedienst, het visum van talloze buitenlanders die de Verenigde Staten wensten te bezoeken, wegens hun „ongewenste” politieke overtuiging, geweigerd. Vele schrijvers, studenten en wetenschapsmensen, onder andere de Nobelprijswinnaar voor literatuur Gabriel Garcia Marquez, de Italiaanse regisseur en acteur Dario Fo, en Hortensia Allende, de weduwe van de vermoorde Chileense president, zijn door deze maatregel getroffen.

Sedert begin 1984 hebben een aanzienlijk aantal vooraanstaande personen en congresleden gelukkig een campagne tot herziening van deze wet gelanceerd en in het Huis van Afgevaardigden wordt op dit moment een wetsvoorstel van het congreslid Barney Frank behandeld.

Kan de Commissie de volgende, reeds in mijn ontwerp-resolutie (doc. 2-741/84) van 16 oktober 1984 gestelde vragen beantwoorden:

1. Zou het niet zinvol zijn wanneer de ministers van Buitenlandse Zaken in het kader van de politieke samenwerking bijeen, in samenwerking met het bureau van de Commissie te Washington, bij de Regering van de Verenigde Staten aandringen op herziening en liberalisatie van de Amerikaanse immigratiewet, in ieder geval ten aanzien van de onderdanen van de Lid-Staten van de EEG, de toekomstige houders van het Europese paspoort?
2. Is het niet noodzakelijk de wettelijke voorschriften in Europa te herzien, ingeval de visumplicht voor onderdanen van Lid-Staten van de EG door de Amerikaanse immigratiedienst wordt gehandhaafd, aangezien het onredelijk is dat Amerikaanse staatsburgers Europa zonder visum kunnen binnenkomen terwijl Europeanen die naar de Verenigde Staten reizen wél een visum moeten hebben?

**Antwoord van de heer De Clercq
namens de Commissie**
(21 oktober 1985)

1. De Commissie deelt het standpunt van het geachte Parlements lid dat het bijzonder wenselijk zou zijn dat de onderdanen van de Lid-Staten niet meer aan de Amerikaanse visumplicht zouden moeten voldoen, aangezien de Amerikaanse staatsburgers zonder visum naar de Gemeenschap en in de Gemeenschap kunnen reizen. De Commissie zal dan ook ieder initiatief steunen dat de Lid-Staten te zamen met de Amerikaanse autoriteiten wensen te nemen en de burgers van alle Lid-Staten ten goede zou komen.

2. De Commissie heeft in haar Witboek over de voltooiing van de interne markt ⁽¹⁾ gesteld dat de afschaffing van de controles aan de binnengrenzen gepaard moet gaan met de ontwikkeling van een Europees visumbeleid. De Commissie overweegt tegen 1988 een voorstel in te dienen voor een richtlijn over een visumbeleid van de Gemeenschap dat in 1990 door de Raad moet worden goedgekeurd te zamen met een richtlijn betreffende de voorschriften inzake verblijf, binnenkomst en toegang tot de arbeidsmarkt voor onderdanen van niet-EG-landen. De Commissie is op het ogenblik nog niet in staat een herziening van de nationale wetgevingen inzake visums voor te stellen.

⁽¹⁾ Doc. COM(85) 310 def. van 14. 6. 1985.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 874/85

van de heer Alasdair Hutton (ED—GB)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(3 juli 1985)

(86/C 32/07)

Betreft: Vergelijking van steunmaatregelen voor de bosbouw

Kan de Commissie mededelen in hoeverre de steunmaatregelen voor de bosbouw uit hoofde van de artikelen 15, 18, 20 en 22 van Verordening (EEG) nr. 797/85 ⁽¹⁾ vergelijkbaar zijn met bestaande nationale steunmaatregelen voor de bosbouw in de Lid-Staten?

⁽¹⁾ PB nr. L 93 van 30. 3. 1985, blz. 1.

**Antwoord van de heer Clinton Davis
namens de Commissie**
(16 oktober 1985)

Verordening (EEG) nr. 797/85 behandelt verschillende aspecten van steunverlening voor de bosbouw. Met name kan op grond van artikel 20 steun worden verleend voor bebossing, hebben de artikelen 18 en 22 betrekking op specifieke maatregelen in de bosbouw, terwijl artikel 15 voorziet in voorlopige vergoedingen aan landbouwers die een gedeelte van hun grond bebossen. Deze laatste vorm van steunverlening heeft momenteel geen equivalent op nationaal vlak. De artikelen 18 en 22 komen overeen met verschillende nationale subsidies voor onderzoek en voorlichting, terwijl alleen artikel 20 zonder meer kan worden vergeleken met nationale steun voor de bosbouw in engere zin.

De aan particuliere boscijenaars verleende steun voor bebossing varieert sterk van Lid-Staat tot Lid-Staat. In België, Denemarken, Griekenland en Italië bestaat die vorm van steunverlening momenteel niet. In de andere Lid-Staten varieert het steunbedrag naargelang van de betrokken oppervlakte en/of de gekweekte boomsoorten.

In Frankrijk en de Bondsrepubliek Duitsland is de steun voor aanplant van bomen gelijk aan een percentage van de redelijk geachte kosten voor de uitgevoerde bebossing, en kan hij, naar gelang van het geval, hoger of lager zijn dan het in artikel 20 van Verordening (EEG) nr. 797/85 vastgestelde maximum. In het algemeen is in de Bondsrepubliek Duitsland het aanvaardbare maximum voor naaldbomen ongeveer gelijk aan het bij Verordening (EEG) nr. 797/85 vastgestelde maximum van 1 400 Ecu per hectare, en ligt het voor loofbomen iets hoger.

In Nederland bedraagt de steun voor bebossing 80 % van de kosten, variërend van 1 190 Ecu tot 2 777 Ecu per hectare, naar gelang van soort en plaats.

In Luxemburg wordt voor aanplant van naaldbomen ongeveer 666 Ecu per hectare uitgekeerd — voor sparren 444 Ecu per hectare — terwijl voor loofbomen 1 332 Ecu per hectare

wordt betaald; de steun blijft dus lager dan het bij Verordening (EEG) nr. 797/85 vastgestelde niveau.

In Ierland en het Verenigd Koninkrijk varieert het steunbedrag naar gelang van de beboste oppervlakte. In Ierland wordt voor naaldhout en loofhout respectievelijk 432 en 639 Ecu per hectare uitgekeerd voor de eerste 40 beboste hectaren; per bijkomende hectare wordt 276 Ecu uitgekeerd voor naaldbomen en 483 Ecu voor loofbomen.

In het Verenigd Koninkrijk varieert de steun voor naaldbomen als volgt:

- 0,25—0,9 ha: steun ongeveer gelijk aan 1 029 Ecu/ha
- 1,00—2,9 ha: steun ongeveer gelijk aan 823 Ecu/ha
- 3,00—9,9 ha: steun ongeveer gelijk aan 686 Ecu/ha
- 10,0 ha en meer: steun ongeveer gelijk aan 394 Ecu/ha

derhalve ligt de steun beneden de krachtens Verordening (EEG) nr. 797/85 toegestane bedragen. In het Verenigd Koninkrijk wordt de steun voor loofhout momenteel opnieuw bekeken, maar hij zal waarschijnlijk alleen voor aanplantingen op zeer kleine oppervlakten vergelijkbaar zijn met de regeling van Verordening (EEG) nr. 797/85.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 887/85

van de heer Horst Seefeld (S—D)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(5 juli 1985)

(86/C 32/08)

Betreft: Vergif in groente

1. Hoe beoordeelt de Commissie persberichten ⁽¹⁾ over „vergif in groente”, volgens welke in het groente- en fruitgebied Emilia Romagna in Italië gifconcentraties zouden zijn vastgesteld, die ver boven de voor de gezondheid toelaatbare waarden liggen?

2. Is het waar dat in genoemd gebied onder andere wordt gespoten met carcinogene stoffen die in sommige Lid-Staten zijn verboden? Zo ja, wat denkt de Commissie daartegen te doen?

⁽¹⁾ B.v. „Abendpost”, Nachteditie, Frankfort, 17. 5. 1985.

Antwoord van de heer Andriessen namens de Commissie

(28 oktober 1985)

1. De Commissie wijst het geachte Parlementslid erop dat zij gewoonlijk niet reageert op artikelen in de pers.

2. De Commissie beschikt niet over bewijzen dat in Emilia Romagna carcinogene stoffen als gewasbeschermingsmiddelen worden gebruikt.

De twee produkten die in het artikel specifiek worden genoemd als zijnde verboden in de Bondsrepubliek Duitsland, namelijk paraquat en diquat, zijn in de meeste Lid-Staten toegestaan. Volgens de gegevens waarover de Commissie beschikt, is diquat in de Bondsrepubliek Duitsland nog toegestaan en is paraquat verboden om ecologische redenen en niet omdat een carcinogene werking bewezen of vermoed wordt.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 903/85

van de heer Joachim Dalsass (PPE—I)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(5 juli 1985)

(86/C 32/09)

Betreft: Compenserende heffing op in Frankrijk uit landbouwprodukten verkregen ethylalcohol

Overwegende dat:

- in Verordening (EEG) nr. 2541/84 van de Commissie ⁽¹⁾, gewijzigd bij Verordening (EEG) nr. 644/85 ⁽²⁾, is bepaald dat in het communautaire handelsverkeer een compenserende heffing wordt ingevoerd op in Frankrijk geproduceerde alcohol van de posten 22.08 B en 22.09 A II van het gemeenschappelijk douanetarief,
- de Lid-Staten, behalve Frankrijk, deze heffing gewoonlijk innen bij het in de handel brengen, tenzij de betrokkenen gebruik maken van de regeling inzake het actieve veredelingsverkeer en de produkten worden uitgevoerd naar landen buiten de Gemeenschap,
- de in Frankrijk in de handel gebrachte alcohol daarentegen wordt belast met een compenserend bedrag, dat zodanig is dat de bezitters van „alcools libérés” (...) gestimuleerd worden tot het exporteren van deze alcohol,

wordt de Commissie verzocht de volgende vragen te beantwoorden:

1. Moet bedoeld compenserend bedrag in Frankrijk ook worden voldaan over alcohol die wordt gebruikt bij de fabricage van produkten bestemd voor andere communautaire landen, is verder voorzien in terugbetaling van het reeds betaalde bedrag — met vermelding van de aard van de controles die ter zake door de Franse autoriteiten zijn verricht?
2. Indien de beide bovenstaande vragen bevestigend worden beantwoord, van welke bewijsstukken dienen de betrokken zendingen vergezeld te gaan en zijn de eindprodukten bij ontstentenis van deze bewijsstukken onderworpen aan de compenserende heffing op de hoeveelheid alcohol, die in het land van bestemming door analyses moet worden vastgesteld?
3. Welke heffingen worden in Frankrijk toegepast bij het in de handel brengen van produkten die in andere Lid-Staten zijn verkregen uit Franse alcohol waarvoor de regeling van actieve veredeling geldt?

4. Wat is thans de hoogte van het „compenserende bedrag” dat in Frankrijk moet worden betaald en wordt dit, wat tijdstip en de omvang betreft, aangepast aan de wijzigingen in de compenserende heffing ten einde elk gevaar van mededingingsvervalsing te voorkomen?
5. Wanneer denkt men over te gaan tot afschaffing van de compenserende heffing, die ongetwijfeld moeilijkheden veroorzaakt bij de handel in alcohol en alcoholische producten in de Gemeenschap, vooral aangezien een passende en geharmoniseerde regeling voor deze materie ontbreekt?

(¹) PB nr. L 238 van 6. 9. 1984, blz. 16.

(²) PB nr. L 73 van 14. 3. 1985, blz. 15.

**Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie
(25 oktober 1985)**

1. en 2. De Franse tot 31 augustus 1985 geldende alcoholregeling was zeer gecompliceerd. Hierin werd onderscheid gemaakt tussen binnenlands geproduceerde alcohol waarvan de verkoop werd verzorgd door de „Service des Alcools”, binnenlands geproduceerde alcohol waarover de producenten vrij mochten beschikken (zogenaamde „alcools libérés”) en ingevoerde alcohol.

De door de „Service des Alcools” gehanteerde verkoopprijzen varieerden naar gelang van het gebruik waarvoor de alcohol bestemd was en daarvoor werd een normaal tarief toegepast. De verkoopprijzen waren samengesteld uit een basisprijs en een toeslag. Op de „alcools libérés” en ingevoerde alcohol werd een compenserend bedrag geheven, dat gelijk was aan de toeslag.

Bij uitvoer werd onderscheid gemaakt tussen uitvoer van alcohol als zodanig, waarvoor de exporteur vrijgesteld was van betaling van het compenserende bedrag (of waarvoor dat bedrag door de „Service des Alcools” werd terugbetaald, indien het reeds was voldaan) en de uitvoer van alcoholhoudende producten, waarvoor de „Service des Alcools” een lager tarief hanteerde. Hierbij ging het om producten die beschouwd konden worden om als zodanig te worden verbruikt of gebruikt, zoals alcoholische dranken, azijn, parfumerieën en toiletartikelen, en uitsluitend voor geneeskundig gebruik bestemde producten.

Men kon alleen op lage prijzen aanspraak maken, indien bewijsstukken werden overlegd.

3. In Frankrijk wordt geen enkele belasting geheven bij het in de handel brengen van producten die in een andere Lid-Staat met Franse alcohol zijn vervaardigd in het kader van de regeling inzake het actieve veredelingsverkeer. Alleen op als zodanig in Frankrijk geïmporteerde ethylalcohol werd een compenserende heffing toegepast.

4. De tarieven voor de compenserende bedragen waren in juli 1985:

gebruik:
consumptie: 150 Ffr./hl
parfumerie, apotheek, laboratoria: 80 Ffr./hl
azijnfabricage: 30 Ffr./hl
oplosmiddelen: 40 Ffr./hl
reagentia: 20 Ffr./hl

5. De Franse Regering heeft aan de Commissie kennis gegeven van de nieuwe voorschriften voor de alcoholregeling, die op 1 september 1985 in werking is getreden. Deze nieuwe voorschriften die onder andere de afschaffing van de door het geachte Parlements lid genoemde compenserende bedragen omvatten, zijn voor de Commissie aanleiding geweest om bij Verordening (EEG) nr. 2295/85 per 1 september 1985 de toepassing van de compenserende belasting die was ingesteld bij Verordening (EEG) nr. 2541/84 op te schorten.

(¹) PB nr. L 213 van 10. 8. 1985.

**SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 968/85
van mevrouw Raymonde Dury (S—B)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(18 juli 1985)
(86/C 32/10)**

Betreft: Gebruik van askarel in transformatoren die in de ijzer- en staalindustrie worden gebruikt

Askarel, een zeer giftig produkt wordt wegens zijn thermisch isolerende eigenschappen gebruikt voor de vervaardiging van transformatoren die in grote ondernemingen en vooral in de ijzer- en staalindustrie worden gebruikt.

Wanneer dit produkt aan zeer hoge temperaturen, bij voorbeeld bij kortsluitingen, wordt blootgesteld, scheidt het giftige dampen af die vergelijkbaar zijn met dioxine.

Naar verluidt zouden met name in België geen voorzorgsmaatregelen zijn getroffen om de arbeiders die permanent in contact komen met deze stof, te lichten en te beschermen.

1. Welke maatregelen denkt de Commissie te treffen in verband met het gebruik en de onontbeerlijke normen voor de bescherming bij het gebruik van dit produkt?
2. Is zij niet van oordeel dat de grote ondernemingen dringend moeten worden verplicht de arbeiders te informeren over de aard en de potentiële gevaren van talrijke producten waarmee zij dagelijks in aanraking komen of die zij dagelijks gebruiken?
3. Wanneer denkt de Commissie een Europese lijst op te stellen van ondernemingen die een groot risico voor de bevolking en het milieu vormen, zoals in een ontwerp-resolutie (2-1438/84 van 15 januari 1985) uitdrukkelijk is gevraagd?

**Antwoord van de heer Sutherland
namens de Commissie
(6 november 1985)**

1. Op 1 oktober 1985 keurde de Raad Richtlijn 85/467/EEG (¹) goed waardoor de bestaande verordening (²) inzake de beperking van het op de markt brengen en het gebruik van PBC's/PCT's wordt verscherpt.

Deze nieuwe richtlijn verbiedt met ingang van 30 juni 1986 het op de markt brengen van apparaten, vloeistoffen en installaties met PCB's/PCT's in de Gemeenschap.

De Commissie bestudeert momenteel eventuele maatregelen ten aanzien van bestaande installaties en apparatuur en zal zo spoedig mogelijk een passend voorstel bij de Raad indienen.

2. In het kader van het Tweede actieprogramma van de Europese Gemeenschappen inzake de veiligheid en de gezondheid op het werk ⁽³⁾, stelt de Commissie thans een overzicht samen van de huidige procedures voor de verstrekking van informatie aan werkgevers en werknemers die op het werk aan gevaarlijke stoffen zijn blootgesteld. Zij is begonnen informatieve mededelingen aan werknemers op te stellen inzake gevaarlijke stoffen en de risico's van zware ongevallen. De Commissie is voornemens om uiteindelijk zulke informatie samen te stellen van alle gevaarlijke stoffen, maar voor askarel bestaat deze momenteel nog niet.

3. Daar de Lid-Staten voor de uitvoering van Richtlijn 82/501/EEG inzake de risico's van zware ongevallen bij bepaalde industriële activiteiten een lijst van bestaande installaties moeten opmaken, is het de bedoeling van de Commissie de Lid-Staten te verzoeken zulke informatie te verzamelen.

⁽¹⁾ PB nr. L 269 van 11. 10. 1985, blz. 56.

⁽²⁾ Richtlijn 76/769/EEG (PB nr. L 262 van 27. 9. 1976, blz. 201).

⁽³⁾ PB nr. C 67 van 6. 3. 1984, blz. 2.

⁽⁴⁾ PB nr. L 230 van 5. 8. 1982, blz. 1.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1040/85

van Sir James Scott-Hopkins (ED—GB)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(25 juli 1985)

(86/C 32/11)

Betreft: Ecu-obligaties

Is de Commissie ook niet van mening dat Ecu-obligaties zowel de uitschrijver van een lening als de investeerder een grotere stabiliteit bieden dan de traditionele Euro-obligatie die in één munteenheid werd uitgedrukt? Wat doet de Commissie ter bevordering van het gebruik van in Ecu's uitgedrukte obligaties als een methode om de industrie, de dienstverlenende sector of de overheid te financieren?

Antwoord van de heer Delors
namens de Commissie

(7 oktober 1985)

Over het algemeen moet de verkieslijkheid van in een buitenlandse valuta luidende obligaties als investeringsinstrumenten worden bepaald aan de hand van de totale

opbrengst, met inbegrip natuurlijk van het valuta-risico ten opzichte van de eigen munt van de investeerder. Evenzo hangt het rendement van zulke obligaties als instrument van leningopneming af van de rentekosten en van de wisselvalligheid van de koers van de valuta die als noemer wordt gebruikt ten opzichte van de binnenlandse valuta van de leningnemer.

Aangezien de Ecu als de binnenlandse valuta van geen enkele investeerder of leningnemer beschouwd kan worden, is het valutarisico-element van de Ecu in het met een obligatie verbonden totale risico per definitie groter dan indien de obligatie luidde in de binnenlandse valuta van de investeerder of van de leningnemer. De economische subjecten van sommige landen zullen echter ervaren dat hun binnenlandse valuta niet wordt gebruikt als middel tot uitdrukking van de waarde van Euro-obligaties of zij zullen misschien hun activa of passiva over een ruimer gamma van valuta's willen spreiden. Zij zullen daarom het Ecu-valutarisico vergelijken met het valutarisico van Euro-obligaties luidende in andere buitenlandse valuta's, inzonderheid de US-dollar, de DM, de yen, de Zwitserse frank of het pond sterling.

Uit recente studies blijkt dat de Ecu in feite een betrekkelijk laag valutarisico vertoont voor Europese subjecten, ongeacht de binnenlandse valuta van investeerder of belegger.

De Gemeenschapsinstellingen moedigen financiering door middel van in Ecu luidende obligaties vooral aan door het geven van voorbeelden voor Ecu-leningopneming op internationale of nationale kapitaalmarkten. De EEG gebruikt in Ecu luidende obligaties om financieringsmiddelen te vergaren voor het nieuwe communautaire instrument en haar financieringsprogramma voor de betalingsbalans. De EGKS neemt middelen op ter financiering van investeringen in de kolen- en staalsector, alsmede voor omschakelingsleningen. Euratom neemt leningen op met het doel van het wederuitlenen van middelen ter financiering van de bouw van kerncentrales voor de nucleaire brandstofcyclus van de industrie. Einde juni 1985 was het totale bedrag aan opgenomen leningen luidende in Ecu 755 miljoen Ecu voor de EEG 215 miljoen Ecu voor de EGKS en 192 miljoen Ecu voor Euratom.

De Europese Investeringsbank geeft als Bank van de Europese Gemeenschap voor financiering op lange termijn ook in Ecu luidende obligaties uit. De Ecu-leningopnemingen van de Bank bedroegen einde juni 1985 in totaal 1 337 miljoen Ecu. In haar activiteit van leningopneming streefde de EIB naar vergroting van de geografische spreiding van de Ecu-markt bijvoorbeeld door een beroep te doen op de Zwitserse kapitaalmarkt voor een bedrag van 130 miljoen Ecu in december 1984.

Via haar eigen leningopnemingsactiviteiten heeft de EEG een pioniersrol gespeeld bij de pogingen de Ecu-obligaties onder beleggers in de Verenigde Staten en in Japan ingang te doen vinden. In december 1984 lanceerde zij een succesrijke „Yankee-uitschrijving” van 200 miljoen Ecu, de eerste niet-dollaremissie die ooit op de markt van New York heeft plaatsgevonden, terwijl zij in juni 1985 voorop ging bij het na jaren heropenen van de Japanse binnenlandse kapitaalmarkt voor buitenlandse emittenten door een onderhandse plaat-

sing van een lening van 50 miljoen Ecu, de eerste in een buitenlandse valuta luidende obligatie op de kapitaalmarkt van Tokio sinds 1979.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1079/85

van de heer Willy Kuijpers (ARC—B)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(3 september 1985)

(86/C 32/12)

Betreft: Vervoer van lood op zee — ongeval in Italië

In 1974 zonk het Joegoslavische schip *Cavtat*, met 900 Octel-vaten aan boord voor de kust van Zuid-Italië. Na een paar maanden zouden de vaten beginnen lekken zijn, en werden er verhoogde concentraties van lood in de nabije omgeving vastgesteld.

Kan de Commissie meedelen:

- werd er een onderzoek gedaan naar de gevolgen van dit ongeval op het zeemilieu;
- zo ja, welk was het resultaat hiervan;
- welk waren de economische gevolgen voor de visvangst;
- welk waren de economische gevolgen voor het toerisme?

Antwoord van de heer Clinton Davis
namens de Commissie

(3 december 1985)

De Commissie heeft in verband met het onderwerp waarop het geachte Parlementslid zinspeelt geen onderzoek ingesteld omdat de Italiaanse autoriteiten toen een en ander vrij omstandig hebben bestudeerd en vervolgens hebben besloten de loodtetraethyl bevattende vracht te recupereren.

De Commissie is niet op de hoogte van de economische gevolgen die dat ongeval eventueel voor de visvangst of het toerisme heeft gehad.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1103/85

van de heer Willy Kuijpers (ARC—B)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(3 september 1985)

(86/C 32/13)

Betreft: Subsidiëring van tweedekansonderwijs

Vele mensen hebben tijdens hun jeugd jaren de kans niet gehad verder te studeren. Deze situatie wordt gedeeltelijk

opgevangen door het geven van tweedekansonderwijs aan volwassenen. Voor sommigen is dit een stuk maatschappelijke vorming, voor anderen is het de voorbereiding op het behalen van een diploma.

Kan de Commissie meedelen:

- de cijfers van het aantal projecten „tweedekansonderwijs” die lopen in de EEG-Lid-Statens;
- in welke projecten leidt dit onderwijs tot het behalen van een diploma;
- hoeveel leerlingen worden er globaal per project bereikt;
- kennen deze projecten een subsidievorm, en zo ja, op welke basis;
- kunnen deze projecten in principe beroep doen op een subsidie van het Europees Sociaal Fonds?

Antwoord van de heer Sutherland
namens de Commissie

(8 november 1985)

Cursussen onder de benaming tweedekansonderwijs, onderwijs voor volwassenen, permanente vorming, enz. streven een breed gamma van doelstellingen na, die al dan niet met beroepsopleiding te maken hebben. Ze worden gefinancierd en georganiseerd door een reeks uiteenlopende instanties, zowel openbaar als particulier; het is daarom moeilijk om zelfs maar bij benadering aantallen te noemen.

In 1982 gaf het Onderwijscomité van de OESO op dat in 1975 in de EEG (zonder België, Ierland, Luxemburg en Griekenland) ongeveer 8,9 miljoen volwassenen verschillende soorten tweedekansonderwijs volgden (vergeleken met bijna 15,5 miljoen in de VSA). Door de verschillen binnen en tussen de Lid-Statens is het ook moeilijk om vast te stellen hoeveel cursussen tot een specifieke kwalificatie leiden, hoeveel personen iedere cursus volgen en welke cursussen in aanmerking komen voor steun. Een aantal Cedefop-publicaties ⁽¹⁾ behandelt de verschillende aspecten van permanente educatie en scholing; een lijst hiervan wordt rechtstreeks aan het geachte Parlementslid en het Secretariaat-generaal van het Europese Parlement toegezonden.

De Commissie bevordert internationale samenwerking op het gebied van de volwasseneneducatie door haar subsidieprogramma voor studiebijeenkomsten voor verantwoordelijken van residentiële opleidingscentra voor volwassenen uit verschillende Europese landen ter bespreking van gemeenschappelijke problemen in een Europese context.

Onderwijsprogramma's komen niet in aanmerking voor steun van het Europees Sociaal Fonds, dat beperkt is tot het gebied van beroepsopleiding en werkgelegenheid.

⁽¹⁾ Europees Centrum voor de Ontwikkeling van de Beroepsopleiding.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1133/85
van de heer Dimitrios Adamou (COM—GR)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(3 september 1985)
(86/C 32/14)

Betreft: Ernstige problemen bij de Griekse graanproducenten

Kan de Commissie,

gezien de onaanvaardbare vertraging bij de vaststelling van de graanprijzen, waardoor de producenten gedwongen worden hun produkt af te leveren zonder de bedragen te kennen die zij zullen innen,

gezien de grote droogte die de Griekse graanteelt heeft getroffen, waardoor de oogst in sommige gevallen 30 tot 50 % beneden normaal is,

gezien de eventuele toepassing (voor het tweede jaar) van Verordening (EEG) nr. 42/84 ⁽¹⁾, die bepaalt dat tussen de 120ste en 140ste dag na de overneming van de granen door de interventiebureaus betaling aan de producenten plaatsvindt,

gezien de stijging van het prijspeil, gepaard gaande met een zeer snelle stijging van de prijzen van alle eerste levensbehoeften, waardoor de situatie voor de Griekse graanproducenten, die terecht hevig verontwaardigd zijn, zeer nijpend is geworden, meedelen:

1. welke maatregelen zij voornemens is te treffen, opdat de gevolgen van de vertraagde vaststelling van de graanprijzen niet ten laste van de graanproducenten komen,
2. of zij de gerechtvaardigde eisen van de Griekse graanproducenten voor een prijsverhoging van 25 % voor zachte tarwe en gerst en 20 % voor durum-tarwe zal overnemen,
3. of zij de toepassing van Verordening (EEG) nr. 42/84, die voor de graanproducenten extra moeilijkheden veroorzaakt omdat zij betaling na 120 tot 140 dagen na aflevering vaststelt, ongedaan zal maken,
4. of zij aan de kleine en middelgrote graanproducenten, afhankelijk van het verbouwde areaal, een bijzondere subsidie per stremma zal verstrekken (de graanproducenten verlangen: van 1 tot 30 stremmata (= 0,1 tot 3 ha): 1 200 drachmen per stremma, van 30 tot 50 stremmata: 1 000 drachmen per stremma; in probleemgebieden en bergstreken: van 1 tot 80 stremmata: 1 000 drachmen per stremma),
5. welke maatregelen zij zal treffen om de overdreven voorschriften voor de overname van graan door de Staat te versoepelen?

⁽¹⁾ PB nr. L 5 van 7. 1. 1984, blz. 12.

Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie
(7 november 1985)

De Commissie is de op 12 juni 1985 bij de vaststelling van het compromis over de graanprijzen voor het verkoopseizoen

1985/1986 aangegane verbintenis om de betalingstermijn bij interventie te wijzigen en deze termijn van 120—140 dagen tot 90—120 dagen te verkorten nagekomen. Hierbij aansluitend heeft de Commissie voor de Lid-Staten de mogelijkheid geopend om bij interventie een betalingstermijn van 60 dagen aan te houden voor door kleine graanproducenten aangeboden graan.

Gezien de algemene situatie in de graansector is de Commissie vooralsnog niet voornemens ter zake ingrijpende maatregelen te nemen.

Wat het prijspeil voor granen betreft ziet de Commissie, gezien de algemene situatie in de graansector, zich genoodzaakt vast te houden aan een voorzichtig prijsbeleid, eventueel aangevuld met andere maatregelen in het kader van de concretisering van de ideeën die door de Commissie zijn aangereikt in het document „Perspectieven voor het Gemeenschappelijk landbouwbeleid” ⁽¹⁾.

Wat het beheer van de Griekse graanmarkt betreft verzoekt de Commissie het geachte Parlementslid haar alle gegevens te verstrekken inzake de activiteit van de Staat met betrekking tot het inzamelen van het graan.

⁽¹⁾ Doc. COM(85) 333 def.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1145/85
van mevrouw Christine Crawley (S—GB)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(3 september 1985)
(86/C 32/15)

Betreft: Onderzoek van de VS naar uit suiker vervaardigde produkten

Wat is de reactie van de Commissie op de maatregel van de President van de VS, waarmee deze in maart de US International Trade Commission met een onderzoek belastte naar uit suiker vervaardigde produkten die onder bepaalde Amerikaanse douanetariefpunten vallen, ten einde hiervoor eventueel quota of extra invoerrechten vast te stellen?

Is de Commissie van mening dat deze voorgenomen maatregel in strijd is met de GATT-bepalingen en zo ja, welke tegenmaatregelen is zij van plan te treffen?

Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie
(10 oktober 1985)

Bij presidentieel besluit van 28 januari 1985 werden door de Verenigde Staten tariefcontingenten vastgesteld voor een groot aantal produkten waarin suiker is verwerkt. Bij dezelfde gelegenheid verzocht de President de „US International Trade Commission (ITC)” een onderzoek in te stellen.

Als antwoord daarop heeft de Commissie namens de Gemeenschap een nota opgesteld waarin de maatregel van de VS op verschillende punten wordt betwist. Kort nadien werd een nieuw presidentieel besluit uitgevaardigd waarbij vele produkten werden uitgesloten van de einde januari ingestelde contingentenregeling.

De Commissie kan er zich niet over uitspreken of hypothetische maatregelen die eventueel kunnen voortvloeien uit het door de ITC verrichte onderzoek, al dan niet verenigbaar zijn met het GATT.

De Commissie vestigt ook de aandacht van het geachte Parlements lid op haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 759/85 van de heer Cottrell ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB nr. C 304 van 25. 11. 1985.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1151/85

van de heren Mauro Chiabrande en Nino Pisoni (PPE—I)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(3 september 1985)

(86/C 32/16)

Betreft: Import in Italië van varkensvlees afkomstig van als gevolg van de varkenspest in België geslachte dieren

Is het waar dat Belgische varkensfokkers om toestemming hebben verzocht voor de uitvoer naar Italië van 30.000 ton varkensvlees dat afkomstig is van varkens die na het uitbreken van de Afrikaanse varkenspest in België werden geslacht?

Is de Commissie ervan overtuigd dat dit vlees, hoewel het gesteriliseerd is, geen gevaar meebrengt voor nieuwe epidemieën in Italië?

Is zij niet van oordeel dat bij wijze van voorzorg het beter zou zijn van deze export af te zien?

Houdt de Commissie ook geen rekening met het feit dat de lagere prijzen van dit vlees de reeds gevoelige Italiaanse markt voor varkensvlees kan verstoren?

Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie

(21 oktober 1985)

De Commissie is niet op de hoogte van het verzoek waarnaar het geachte Parlements lid in de eerste alinea van zijn vraag verwijst.

Varkensvlees voor menselijke consumptie wordt nooit verkregen van varkens die afkomstig zijn van bedrijven waarvan bekend is dat zij besmet zijn. Die varkens worden steeds geslacht en gedestruerd (stamping out) en bij de verwerking van de karkassen tot vlees- en beendermeel wordt ervoor gezorgd dat elk risico verdwijnt. In de tweede plaats mag vlees, dat in de gevaarlijke perioden is verkregen van varkens

uit de beschermde gebieden in zone 1 van België, niet in de vorm van vers vlees naar andere Lid-Staten worden verzonden.

Wel mogen vleesprodukten die met dergelijk varkensvlees zijn vervaardigd in het intracommunautaire handelsverkeer worden gebracht, wanneer zij a) gesteriliseerd zijn of b) een warmtebehandeling hebben ondergaan in een hermetisch gesloten container gedurende 4 uur bij 60° C, waarbij in de periode gedurende 30 minuten de temperatuur op 70° C is gebracht. Deze formules zijn aanbevolen door het Wetenschappelijk Veterinair Comité en de Commissie is ervan overtuigd dat, wanneer die procedures worden gevolgd, er geen enkel gevaar is voor het uitbreken van Afrikaanse varkenspest in een Lid-Staat.

De Commissie is derhalve van oordeel dat de uitvoer van vleesprodukten, die overeenkomstig de aanbevelingen van het Wetenschappelijk Veterinair Comité met dat varkensvlees zijn bereid, niet moet worden verboden.

Aangezien tot nu toe vrijwel geen varkensvlees, afkomstig van de speciale regeling ter ondersteuning van de markt, is vrijgegeven en nog niet bekend is tegen welke prijs dat vlees zal worden verkocht, is het nog te vroeg om zich reeds nu uit te spreken over de eventueel daaruit voortvloeiende verstoringen van de markt. De Commissie is zich evenwel bewust van de problemen die zich kunnen voordoen wanneer het in het kader van de bijzondere regeling opgeslagen varkensvlees allemaal op de markt wordt gebracht, hoewel die hoeveelheid minder dan 0,5 % bedraagt van de jaarlijkse varkensvleesproductie van de Gemeenschap.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1168/85

van de heer Michel Debatisse (PPE—F)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(3 september 1985)

(86/C 32/17)

Betreft: Quotasysteem in Canada en de Europese Gemeenschap

De aandacht van de EEG-Commissaris voor de landbouw zij gevestigd op het officiële verslag van een bespreking tussen Frankrijk en Quebec, dat in het informatieblad van het Franse Ministerie van Landbouw verschenen is. Tot het overleg zou, volgens het bulletin, zijn besloten op de bijeenkomst van ministers van beide landen in maart 1984. Destijds, aldus het verslag, stond de Commissie van de Europese Gemeenschappen op het punt om melkquota in te voeren, en de Franse minister, die terecht bezorgd was over de gevolgen van die maatregel voor de melkproductie, achtte het nuttig om de gevolgen ervan nader te bestuderen in een land dat kan bogen op een lange ervaring. Door de verwijzing naar de rol van de Europese Commissie zijn nadere gegevens nodig om het melkquotasysteem zoals het in de Europese Gemeenschap ingevoerd is en in Canada zou functioneren te kunnen vergelijken. In Quebec wordt volgens het officiële verslag de prijs duidelijk op grond van de produktiekosten vastgesteld. Kan de Commissie gegevens verstrekken over het melkquotasysteem in Canada, de gevolgen daarvan, de

produktieprijzen en de juridische aard van de quota? Kan de Commissie ook een vergelijking maken van de productieprijzen en de reële waarde van de melkquota in Canada en de Europese Gemeenschap? Is de Commissie van plan om de Raad bij de toepassing van het melkquotasysteem een toenadering tussen de Europese en de Canadese regeling voor te stellen?

Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie
(7 november 1985)

Bij de bestudering van het Canadese zuivelbeleid moet een onderscheid worden gemaakt tussen de markt voor drinkmelk en die voor melk die bestemd is voor verwerking tot boter, kaas en andere zuivelproducten. Voor drinkmelk, die normaliter wordt verhandeld binnen de provincie waar zij is geproduceerd, is de provinciale overheid bevoegd voor de marktondersteuning. Het beleid voor voor verwerking bestemde melk ressorteert onder de federale regering via het Canadese zuivelbureau. Ter zake wordt gewerkt met een „Milk Sharing Quota Plan” (melkquotaschema) dat wordt beheerd door een Comité melkaanvoer, bestaande uit vertegenwoordigers van het zuivelbureau, de voor de afzet bevoegde provinciale overheid en de provinciale producentenorganisaties.

In het kader van het beheer van de prijsondersteuningsregelingen voor de markt voor voor verwerking bestemde melk, past het Canadese zuivelbureau een richtprijs toe alsmede vooraf vastgestelde aankooprijzen voor boteroverschotten en overschotten van magere-melkpoeder en een subsidie aan de producenten voor binnen de quota geleverde melk. Deze subsidie heeft ten doel de ontvangsten van de producenten exclusief heffingen op het peil van de richtprijs te brengen. De richtprijs, die een indicatieve prijs is, wordt normaliter aangepast aan de hand van een indexeringsformule om rekening te houden met de ontwikkeling van de produktiekosten, onder andere de loonkosten en, indien de federale overheid dit dienstig acht, het peil van de voorraden en het niveau van de inkomsten van producenten en verwerkende bedrijven buiten Canada.

Het in 1970 ter vervanging van de vroegere „Subsidy Eligibility Quotas” ingevoerde „Market Sharing Quota Plan” is gebaseerd op een overeenkomst tussen het Canadese zuivelbureau, de provinciale autoriteiten en de provinciale afzetorganisaties van de producenten. De regeling heeft ten doel de Canadese produktie van voor verwerking bestemde

melk af te stemmen op de behoefte aan melk- en zuivelproducten in Canada en op de exportmarkt. De quota worden per provincie vastgesteld en dan verder verdeeld over de individuele producenten, aanvankelijk op basis van hun leveranties in een bepaald referentiejaar. Voor Canada als geheel bedroeg het totale quotum voor 1984/1985 47,6 miljoen hl (4,9 miljoen ton), wat overeenkomt met circa 105 % van het interne verbruik plus 2,2 miljoen hl voor uitvoer.

Op alle binnen de quota geleverde melk wordt een heffing toegepast waarvan de opbrengst wordt gebruikt om de kosten te dekken voor de uitvoer van magere-melkpoeder en gecondenseerde melk naar de wereldmarkt. Voor 1984/1985 bedroeg de heffing nationaal 5,75 Canadese dollar per hectoliter, wat overeenkomt met 12,9 % van de richtsprijs, maar in januari 1985 werd de heffing opgetrokken tot 6,24 Canadese dollar per hectoliter of 14 % van de richtprijs. Voor boven de quota geleverde melk wordt een heffing toegepast die wordt berekend op basis van het verschil tussen de binnenlandse prijzen en de wereldmarktprijzen voor boter en magere-melkpoeder en de kosten om de voorraden aan te houden. Voor 1984/1985 bedroeg de buitenquotumheffing 34,38 Canadese dollar per hectoliter, wat overeenkomt met 89 % van de prijs af fabriek. In januari 1985 werd de heffing opgetrokken tot 37,70 Canadese dollar per hectoliter, d.w.z. 97,6 % van de prijs af fabriek. Binnen elke provincie kan de overheid de hoogte van de binnen-quotumheffing aanpassen en de heffing boven het quotum toepassen op een deel van wat binnen het quotum wordt geleverd. In de hierna volgende tabel worden de belangrijkste prijzen en heffingen in Canada aangegeven samen met de vergelijkbare gegevens voor de Gemeenschap.

In de meeste Canadese provincies mogen quota vrij worden verhandeld, al dan niet tussen individuele producenten. Dat gebeurt op veilingen of via een gecomputeriseerde beurs. De verkoopprijzen van de quota verschillen naar provincie en op basis van de situatie van vraag en aanbod, maar uit gegevens voor de provincie Quebec blijkt dat in de afgelopen jaren de verkoopprijzen voor de quota twee- tot driemaal zo hoog lagen als de jaarlijks buiten-quotumheffing.

De maatregelen van de Gemeenschap en Canada om de melkproduktie te beheersen vertonen dus op bepaalde punten gelijkenis, maar de Commissie is van oordeel dat invoering van het Canadese quotasysteem in de Gemeenschap zou leiden tot bestendiging van de superheffing. Dat zou niet stroken met de tijdelijke aard van de besluiten van de Raad met betrekking tot de invoering van de extra heffing.

BIJLAGE

Prijzen en heffingen in de zuivelsector in Canada en de Gemeenschap

Canada (januari 1985)			Gemeenschap (1984/1985)	
	CD/hl	Ecu/100 kg (¹)		Ecu/100 kg
Richtprijs	44,65	46,70	Richtprijs	27,43
Heffing binnen het quotum	6,24	6,50	Medeverantwoordelijkheidsheffing	0,8229
Heffing boven het quotum	37,70	39,40	Extra heffing	
			— formule A	20,57
			— formule B	27,43

(¹) Omgerekend op basis van Canadese dollars tegen de wisselkoersen op 2 januari 1985. De Canadese prijzen en heffingen in Ecu zouden aanzienlijk lager uitvallen bij omrekening aan de hand van de huidige wisselkoersen (juli 1985).

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1193/85

van de heer José Happart (S—B)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(3 september 1985)

(86/C 32/18)

Betreft: Intercity-trein Antwerpen-Keulen via Hasselt en Maastricht

Uit het antwoord dat de heer Clinton Davis, lid van de Commissie, heeft gegeven aan mijn geachte collega, mevrouw De Backer-Van Ocken (schriftelijke vraag nr. 1641/84 (¹)) blijkt dat de Commissie en de Europese Investeringsbank belangstelling hebben voor een zekere mate van herstructurering van het Belgische spoorwegnet dat, om verschillende redenen, niet alleen door de uitvoerende Raad van Wallonië niet wordt goedgekeurd, maar dat door de gehele publieke opinie van deze regio al evenmin wordt goedgekeurd.

Is de Commissie op de hoogte van dit feit dat, nu al maandenlang, de publieke opinie en ook het Belgische parlement bezighoudt?

(¹) PB nr. C 151 van 20. 6. 1985, blz. 11.

Antwoord van de heer Clinton Davis
namens de Commissie

(21 oktober 1985)

Het belang voor de Gemeenschap van het project voor een Intercity-verbinding tussen Antwerpen en Keulen via Hasselt en Maastricht vloeit rechtstreeks voort uit het grensoverschrijdende karakter daarvan. Om die reden werd dit project dan ook opgenomen in het experimenteel programma op het gebied van de vervoersinfrastructuur (¹).

De Commissie is zich bewust van de regionale en plaatselijke problemen welke bij verwezenlijking van een dergelijk project kunnen ontstaan. De oplossing ervan hangt af van maatregelen die in eerste instantie door de Lid-Staten zelf moeten worden genomen.

(¹) Doc. COM(82) 828 def.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1237/85

van de heer Horst Seefeld (S—D)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(3 september 1985)

(86/C 32/19)

Betreft: Toetreding van Marokko tot de EG

Hoe beoordeelt de Commissie de door Marokko meermaals geuite wens (onder andere door Koning Hassan II en de minister van Buitenlandse Zaken Filali in een gesprek met het Duitse persbureau (¹)) toe te treden tot de Europese Gemeenschap.

(¹) Zie VWD-Europa van 2. 7. 1985.

Antwoord van de heer Delors
namens de Commissie

(17 oktober 1985)

De Commissie verzoekt het geachte Parlementslid haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 1404/84 van de heer Van Miert te willen raadplegen (¹).

De door het geachte Parlementslid bedoelde verklaringen behoeven dan geen nader commentaar van de kant van de Commissie.

(¹) PB nr. C 97 van 18. 4. 1985, blz. 26.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1246/85

van de heer Jaak Vandemeulebroucke (ARC—B)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(3 september 1985)

(86/C 32/20)

Betreft: Onderzoeks- en ontwikkelingsprogramma's

Bij het beoordelen van de door de universiteiten ingediende onderzoeksvoorstellen in het kader van het onderzoeks- en

ontwikkelingsprogramma van de Europese Gemeenschap houdt de Commissie rekening met het advies van het „Raadgevend Comité voor Programmabeheer”.

Graag zou ik van de Commissie vernemen hoe dit Raadgevend Comité voor België is samengesteld?

**Antwoord van de heer Narjes
namens de Commissie
(14 november 1985)**

Op voorstel van de Commissie en na een gunstig advies van het Europese Parlement (vgl. het verslag van de heer Sälzer) heeft de Raad op 29 juni 1984 ⁽¹⁾ besloten tot een reorganisatie van de structuren en procedures van het gemeenschappelijk beleid op het gebied van het onderzoek en de technologie door bij de Commissie twaalf Raadgevende Comités inzake beheer en coördinatie (zogenaamde „CBC's”) in te stellen. Deze CBC's hebben tot taak om de Commissie bij te staan bij enerzijds de omschrijving en voorbereiding van de onderzoek-, ontwikkelings- en demonstratiewerkzaamheden, en anderzijds bij haar beheers- en coördinatietaken die verband houden met de tenuitvoerlegging van de communautaire wetenschappelijke en technische strategie.

Als gevolg van dit besluit zijn de verschillende CBC's opgericht en zijn zij thans gaan functioneren.

Zowel aan het geachte Parlements lid als aan het Secretariaat-generaal van het Europese Parlement zal rechtstreeks worden meegedeeld welke CBC's zijn opgericht en welke personen er deel van uitmaken.

⁽¹⁾ PB nr. L 177 van 4. 7. 1984, blz. 25.

**SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1247/85
van de heer Jaak Vandemeulebroucke (ARC—B)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(3 september 1985)
(86/C 32/21)**

Betreft: Open universiteiten

In het kader van onder andere het volwassenenonderwijs zijn op dit ogenblik een aantal open universiteiten binnen de Europese Gemeenschap in werking. Zowel voor mensen van diverse leeftijden die willen „bij” blijven als voor mensen die zich willen bijscholen ontegensprekelijk nuttige initiatieven.

1. Kan de Commissie mij mededelen of zij ervan op de hoogte is waar precies in de Gemeenschap dergelijke open universiteiten werkzaam zijn?
2. Bestaat er tussen deze open universiteiten enige vorm van samenwerking?
3. Indien niet, is de Commissie dan niet van mening dat deze samenwerking uitermate wenselijk is, vooral tussen de open universiteiten in die landen of gemeenschappen met dezelfde taal?

4. Is de Commissie dan eventueel bereid in dit verband voorstellen te formuleren?

**Antwoord van de heer Sutherland
namens de Commissie
(30 oktober 1985)**

1. Hieronder volgt de lijst van reeds bestaande of in de uitgebreide Europese Gemeenschap op te zetten open universiteiten.
2. Het „International Centre of Distance learning” (Internationaal centrum voor afstandsonderwijs) van de Open Universiteit te Milton Keynes treedt reeds op als de centrale stimulator van samenwerking tussen bestaande en zich ontwikkelende open universiteitsstructuren in andere landen, met name de Lid-Staten van de uitgebreide Gemeenschap.

Andere in de eerste helft van 1985 ontwikkelde initiatieven omvatten het opzetten van de kern van een nieuw „European Distance learning Consortium” (Europese vereniging voor afstandsonderwijs) waarvan deel uitmaken het „DIFF” (Deutsches Institut für Fernstudien), de „Open University” (VK), het „Irish Institute of Higher Education” en het Italiaanse „Consorzio per l'Università a distanza”.

3. en 4. Op 24 juli 1985 keurde de Commissie een voorstel goed voor een besluit van de Raad betreffende een actieprogramma van de Gemeenschap inzake onderwijs en opleiding op technologisch gebied — Comett (1986—1992) ⁽¹⁾.

Naast andere maatregelen behelst dit voorstel EEG-steun voor multilaterale initiatieven, waarin sprake is van samenwerking tussen het bedrijfsleven en universiteiten op het stuk van op de nieuwe technologieën gebaseerde systemen voor afstandsonderwijs die met name de opleiding van opleiders en managers voor het midden- en kleinbedrijf beogen. Ook stelt men zich in dit voorstel ten doel een onderzoek in te stellen naar de haalbaarheid van totstandbrenging van een Europees systeem voor een technologische open universiteit.

1. Bondsrepubliek Duitsland:
Fernuniversität — Gesamthochschule Hagen
Postfach 940
Feithstrasse 152
D-5800 Hagen
Tel.: 49-2331-8041 — Tlx: 8 23 137 feunid
2. Ierland:
Distance Education Section at the National
Institute for Higher Education
Glasnevin — Dublin
Tel.: 379 668
Hoofd: de heer Chris Currán
3. Italië:
Consorzio per l'Università a distanza (CUD)
Via C. Colombo
Rende — Cosenza — Italia
Tel.: 984-83 91 35
Voorzitter: Dr. Petro Bucci
Rector van de Universiteit van Calabrië

4. Nederland:
Open Universiteit
Postbus 2960
NL-6401 DL Heerlen
Tel.: 31 45 71 33 34 — Tlx: 56 559
5. Portugal:
Instituto Portugese d'Educação à distância (IPED)
Rua Scola Politecnica, 147 — 1200 Lisboa
Tel.: 67 33 46
Voorzitter: Prof. Rocha Trindade
6. Spanje:
The Spanish Open University
UNED
Ciudad Universitaria
Madrid 28 003 — Espagna
Tel.: 262 89 71
7. Verenigd Koninkrijk:
Open University
Walton Hall
Milton Keynes MK7 6AA
Tel.: 44 908 74066 — Tlx: 8 25 061

In de vijf resterende landen is de situatie de volgende:

Door België, Griekenland en Luxemburg werden dergelijke structuren tot dusver niet opgezet ⁽²⁾.

Denemarken heeft geen landelijke organisatie; wel kent men daar de in het najaar van 1982 opgerichte „Jydsk Abent Universitet” ⁽³⁾ die cursussen voor afstandsonderwijs verzorgt vanuit de drie instellingen voor hoger onderwijs in Jutland: Aalborg, Aarhus en Esbjerg.

Terwijl de meeste van de eerder genoemde open universiteiten buiten het Verenigd Koninkrijk sterk zijn geïnspireerd op het Britse model ziet het Deense model er heel anders uit:

- a) aan de drie genoemde instellingen behoren de cursussen voor afstandsonderwijs tot het gewone takenpakket van het onderwijzend personeel, dat ook onderzoekswerkzaamheden omvatten;
- b) de cursussen worden voortdurend bijgewerkt en er wordt eveneens bij voortduring op toegezien dat zij relevant en actueel zijn;
- c) de Deense cursussen voor afstandsonderwijs zijn kritisch georiënteerd en zij zijn toegespitst op specifieke problemen of projecten waarin ruimte is voor het actief meedenken door de deelnemers. Studiebijeenkomsten tijdens de weekends en nauwe betrekkingen tussen leerkrachten en leerlingen zijn karakteristiek voor deze cursussen;
- d) het Deense model voorziet in de regelmatige wisselwerking tussen de open universiteit en het gevestigde voltijdse onderwijs dat aan de drie instellingen wordt geboden, waarbij de open universiteit de plaats bij uitstek is voor vernieuwingen en experimenten op het gebied van cursusinhoud en onderwijsaanpak.

Hoewel er in Frankrijk sinds 1963 een structuur, genaamd „Télé-enseignement Universitaire (TEU)” bestaat, verklaarde President Mitterrand afgelopen mei dat hij de regering vroeg het nodige te doen met het oog op de oprichting van een op het Britse model geïnspireerde open universiteit die sterk put uit de door de nieuwe telecommunicatietechnologieën geboden mogelijkheden. Deze structuur zou voor het aanbieden van meertalig onderricht van een hoog niveau een

Europees profiel kunnen aannemen door gebruik te maken van Europese omroepsatellieten voor rechtstreekse communicatie die het komende jaar zullen worden gelanceerd door de door Frankrijk gebouwde Ariane-raket.

⁽¹⁾ Doc. COM(85) 431 def.

⁽²⁾ Er zij evenwel op gewezen dat door de Britse Open University gegeven cursussen voor afstandsonderwijs door in België woonachtigen zowel via een plaatselijke antenne als via de BBC-televisieprogramma's kunnen worden gevolgd.

⁽³⁾ Aalborg Universitetscenter — Langagervej 2 — Aalborg 9200, Tel.: (8) 15 91 11. Contactpersoon: Hans Siggard Jensen, lector.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1273/85

van de heer François Roelants du Vivier (ARC—B)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(3 september 1985)

(86/C 32/22)

Betreft: Samenwerking tussen de Verenigde Staten en Europa

Op welke wijze wordt tussen de Europese Gemeenschap en de Verenigde Staten samengewerkt op het gebied van de milieuproblemen en de landbouwvraagstukken?

Op welke niveau wordt ter zake contact onderhouden? Hoe vaak?

Welke concrete onderwerpen werden in de jongste bijeenkomsten besproken? Met welke resultaat?

Wat zijn de agendapunten voor de komende maanden?

**Antwoord van de heer Clinton Davis
namens de Commissie**

(15 november 1985)

De betrekking op het stuk van de samenwerking tussen de Europese Gemeenschap en de Verenigde Staten op milieugebied zijn geregeld bij een briefwisseling van 4 juni 1974.

De samenwerkingsvergaderingen worden éénmaal per jaar beurtelings in Brussel en Washington gehouden op het niveau van de directeuren-generaal; van de zijde van de Verenigde Staten wordt hieraan deelgenomen door het „State Department” en „EPA (Environmental Protection Agency)”.

De laatste vergadering EG/VS vond op 25 en 26 februari 1985 plaats te Brussel. De voornaamste onderwerpen die hierop werden behandeld, waren de problemen van de luchtverontreiniging (ozonlaag, zure regen, loodvrije benzine), de verontreiniging door chemicaliën en de vraagstukken in verband met giftige afvalstoffen.

In dit verband werd tot dusverre geen speciale aandacht besteed aan landbouwvraagstukken.

Op de agenda's van de volgende vergaderingen zullen steeds onderwerpen worden geplaatst die bilateraal of internationaal actueel zijn. De problemen in verband met chemicaliën krijgen in de regel bijzondere aandacht.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1293/85

van de heer Willy Kuijpers (ARC—B)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(3 september 1985)

(86/C 32/23)

Betreft: Gebruik van aldicarb („TEMIK”) in de aardappel-teelt

In België wordt het giftige bestrijdingsmiddel aldicarb, verkocht onder de merknaam „TEMIK”, vanaf het seizoen 1985 aangewend voor de teelt van bewaaraardappelen.

Mag ik van de Commissie het volgende vernemen:

- Welke richtlijnen regelen het gebruik van dit middel?
- In welke Lid-Staten wordt aldicarb gebruikt, zowel voor aardappelteelt als voor suikerbieten- en sierteelt?
- Aan welke voorwaarden inzake opleiding en erkenning moet de gebruiker van aldicarb voldoen (per Lid-Staat)?
- Bestaat er onderzoek over residuen van aldicarb in bieten en aardappelen?
- Zo ja, welk is het resultaat hiervan?
- Bestaat er onderzoek over de invloed van aldicarb op de samenstelling en de structuur van de bodem?
- Zo ja, welk is het resultaat?
- Bestaat er onderzoek over de invloed van aldicarb op de kwaliteit van het grond- en drinkwater?
- Zo ja, welk is het resultaat?

Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie

(22 november 1985)

Er bestaat geen vastgestelde communautaire wetgeving ten aanzien van de erkenning van gewasbeschermingsmiddelen, zodat dienaangaande de nationale regels van toepassing zijn.

Volgens de gegevens van de Commissie, mogen produkten met aldicarb voor alle genoemde gebruiksdoeleinden worden aangewend in vijf Lid-Staten, namelijk België, Griekenland, Ierland, Nederland en het Verenigd Koninkrijk, terwijl zij in Denemarken, Frankrijk en de Bondsrepubliek Duitsland mogen worden gebruikt in twee gevallen, namelijk voor

suikerbieten en voor de sierteelt. In Italië is alleen het gebruik voor suikerbieten toegestaan en in Luxemburg is er geen vergunning voor het gebruik.

De Commissie beschikt niet over de nodige gegevens om te kunnen antwoorden op de andere punten in de vraag van het geachte Parlements lid. Tot haar spijt kan zij in het kader van een antwoord op een schriftelijke vraag niet overgaan tot het langdurige en kostbare onderzoek dat nodig is om de gewenste inlichtingen te verkrijgen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1315/85

van de heer Robert Battersby (ED—GB)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(3 september 1985)

(86/C 32/24)

Betreft: Bijvangstbeperkingen — witvis/kever

1. Ingevolge de technische instandhoudingsmaatregelen als bedoeld in verordeningen van de Raad betreffende het gemeenschappelijk visserijbeleid, zijn bij het vissen met fijnmazige netten voor industriële doeleinden maxima vastgesteld ten aanzien van de bijvangsten van voor de menselijke consumptie bestemde bodemvis. Deze maxima werden vermoedelijk vastgesteld om een redelijk evenwicht tot stand te brengen tussen de vangsten voor industriële doeleinden en die voor de menselijke consumptie.

2. Is de Commissie niet ook van mening dat wijziging in de technische instandhoudingsmaatregelen — die eens op basis van betrouwbare wetenschappelijke gegevens werden vastgesteld — met inbegrip van die welke van invloed zijn op het evenwicht tussen industriële visserij en visserij voor de menselijke consumptie, normaliter alleen mogen worden aangebracht indien er duidelijk aanvullende wetenschappelijke bewijzen ter staving van deze wijzigingen voorhanden zijn?

3. Kan de Commissie derhalve mededelen welk wetenschappelijk advies zij recentelijk heeft ontvangen inzake de vangst van jonge vis voor de menselijke consumptie in de Noordzee?

4. Kan de Commissie mededelen welke wetenschappelijke bewijzen zij heeft ontvangen die een hoger percentage bijvangsten van voor de menselijke consumptie bestemde bodemvis in de kevervisserij in de Noordzee zouden kunnen rechtvaardigen?

5. Kan de Commissie bevestigen dat de gegevens die zij sinds oktober 1984 heeft verkregen uit het toezicht op de kevervisserij in de Noordzee, uitwijzen dat het overgrote deel van de aanvoer van kever binnen de in de communautaire verordeningen — van kracht sinds 1980 — gestelde bijvangstlimiet van 10 % is gebleven? Zo ja, erkent zij dan niet dat haar voorstel tot verlenging in verruiming van de door haar vorig jaar toegestane tijdelijke afwijkingen van de bijvangstlimiet van 10 % in de kevervisserij in de Noordzee volslagen misplaatst is?

**Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie
(11 november 1985)**

1 en 2. Het Wetenschappelijk en Technisch Comité voor de visserij is in 1984 verzocht het vraagstuk van de bijvangsten van beschermde soorten bij de industrievisserij te bestuderen.

In zijn achtste verslag merkt dit comité onder meer het volgende op: er is op dit ogenblik een bepaald bijvangstpercentage (bijvoorbeeld 10 %) opgenomen in de wetgeving. Dit percentage heeft geen wetenschappelijke grond, maar is het resultaat van overleg en compromis in de loop van vele jaren ⁽¹⁾.

De opmerking „deze maxima werden vermoedelijk vastgesteld om een redelijk evenwicht tot stand te brengen tussen de vangsten voor industriële doeleinden en die voor de menselijke consumptie” is correct; de veronderstelling dat ze zijn gebaseerd op wetenschappelijke gegevens is echter niet juist. Aangezien dit uitgangspunt onjuist is, is ook de conclusie „dat wijzigingen normaliter alleen mogen worden aangebracht indien er duidelijk aanvullende wetenschappelijke bewijzen ter staving van deze wijzigingen voorhanden zijn” niet correct. Waar het evenwicht tussen de twee takken van visserij moet liggen, moet door de met het visserijbeheer belaste personen worden bepaald, met inachtneming van alle ter zake dienende factoren, waaronder wetenschappelijke adviezen over de situatie van de bestanden.

3. De meest recente gegevens waarover de Commissie ten aanzien van de rekrutering in de bestanden van consumptievis beschikt, zijn de gegevens in het verslag van de Adviescommissie voor visserijbeheer (Advisory Committee on Fisheries Management) voor mei 1985 ⁽²⁾.

4. Bij de ramingen waarop de TAC's voor schelvis en wijting voor de Noordzee zijn gebaseerd ⁽³⁾, is rekening gehouden met bijvangsten. Op grond van deze hoeveelheden is een veel grotere bijvangst bij de kevervisserij mogelijk, uitgaande van redelijke kevervangsten.

5. De Commissie kan bevestigen dat volgens de door de Lid-Staten ingediende gegevens, 86 % van de aanvoer lag binnen de bijvangstlimiet van 10 % die is vastgesteld in artikel 8 van Verordening (EEG) nr. 171/83 van de Raad van 25 januari 1983 ⁽³⁾; zij is het echter niet eens met het geachte Parlementslid dat haar voorstel om de afwijking ook in het visseizoen 1985/1986 toe te passen ⁽⁴⁾ volslagen misplaatst is.

De Commissie is voor dit voorstel uitgegaan van de volgende punten:

- er is geen wetenschappelijke grond voor de 10 %-regel;
- de afwijking heeft niet geleid tot een toename van de totale hoeveelheid bijvangst; een voorlopige analyse van de door de Lid-Staten ingediende gegevens wijst op een aanzienlijke daling in vergelijking met vorige jaren;
- de wetenschappelijke ramingen waarop de TAC's zijn gebaseerd, bieden de mogelijkheid voor bijvangstlimieten die hoger zijn dan 18 %;
- het niet opgebruiken van het voor de Gemeenschap beschikbare aandeel voor wijting in de Noordzee, de

enige soort waarvoor de afwijking geldt, wijst erop dat er meer beschikbaar is dan er voor menselijke consumptie nodig is;

- de zeer grote hoeveelheid die bij de consumptievissers weer in zee wordt gezet („discards”), namelijk ongeveer 111 000 ton jonge consumptievis in 1984, d.i. 36 gewichtspersen van de totale vangst van consumptievis, tegenover ongeveer 29 000 ton bij de industrievissersrij.

De Commissie meent derhalve dat de exploitatie van de consumptievisbestanden aanzienlijk kan worden verbeterd door beperking van de hoeveelheid „discards”, in vergelijking waarmee de bijvangsten vrij klein zijn. Bovendien bieden bijvangsten van de industrievissersrij de mogelijkheid tot benutting van een waardevolle grondstof die op dit ogenblik niet voor een ander doel wordt gebruikt, terwijl „discards” een totale en nutteloze verspilling zijn.

⁽¹⁾ Achtste verslag van het Wetenschappelijk en Technisch Comité voor de Visserij, september 1984, SEC(84) 1553 van 5. 10. 1984.

⁽²⁾ ICES FC 4/3 (Deel 1), vergadering ACFM mei 1985.

⁽³⁾ PB nr. L 24 van 27. 1. 1983, blz. 14.

⁽⁴⁾ COM(85) 181 def.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1316/85

van de heer Raphaël Chanterrie (PPE—B)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(3 september 1985)

(86/C 32/25)

Betreft: Wijzigingen structuur GDT (gemeenschappelijk douanetarief) en Nimexe

Momenteel worden op wereldvlak studies ondernomen onder de auspiciën van de Raad voor douanesamenwerking, met het oog op het uitwerken van een uniform systeem voor aanduiding en codificatie van goederen. In het kader van deze studies wordt door de Commissie werk gemaakt van wijzigingen in de structuur van het GDT en Nimexe.

1. Kan de Commissie mededelen wanneer deze studie wordt beëindigd?
2. Kan de Commissie mededelen of het mogelijk zal zijn onderscheid te maken tussen vlas en ramie op het niveau van de garens en de weefsels?

**Antwoord van Lord Cockfield
namens de Commissie**

(15 november 1985)

1. De Internationale overeenkomst betreffende het geharmoniseerd systeem voor de omschrijving en codering van goederen, die op 14 juni 1983 onder auspiciën van de Internationale douaneraad werd gesloten, werd op 12 juni 1985 door de Gemeenschap en haar Lid-Staten ondertekend.

De werkzaamheden met betrekking tot de omzetting van het gemeenschappelijk douanetarief en de Nimexe in het gehar-

moniseerde systeem, die door de diensten van de Commissie in samenwerking met de administraties van de Lid-Staten worden verricht, naderen hun voltooiing. De tijdens deze werkzaamheden opgestelde ontwerpen zijn aan de representatieve beroepsorganisaties van de diverse sectoren voorgelegd en doorgegeven aan de overeenkomstsluitende partijen van het GATT. Over deze ontwerpen, alsmede over door andere betrokken landen ingediende ontwerpen zullen onderhandelingen worden gevoerd, die naar verhoopt begin 1986 zullen kunnen worden afgesloten.

2. In het kader van de omzetting van de hoofdstukken die betrekking hebben op textielprodukten, garens van vlas en weefsels van vlas, wordt in de nieuwe ontwerpen voor het GDT en de Nimexe een onderscheid gemaakt tussen garens en weefsels van vlas en garens en weefsels van ramé. Deze produkten worden onder de volgende posten ingedeeld:

Produkt	TDC	Nimexe
Garens van vlas	53.06	5306.10-11 tot 5306.20-90
Weefsels van vlas	53.09	5309.11-11 tot 5309.29-90
Garens van ramé	53.08 D	5308.90-10
Weefsels van ramé	53.11 A	5311.00-10

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1322/85

van mevrouw Caroline Jackson (ED—GB)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(3 september 1985)

(86/C 32/26)

Betreft: Vogelrichtlijn

1. Kan de Commissie een overzicht geven van alle kennisgevingen die zij heeft ontvangen als bedoeld onder I van de resolutie van de Raad van 2 april 1979 ⁽¹⁾ betreffende Richtlijn 79/409/EEG ⁽²⁾ inzake het behoud van de vogelstand en door middel van een toelichting aangeven of deze kennisgevingen onder categorie a), b) dan wel c) van paragraaf 1, sub I, van genoemde resolutie vallen?

2. Kan zij voorts bevestigen dat zij er volledig van overtuigd is dat bovengenoemde leefgebieden in die mate worden beschermd dat aan de vereisten van artikel 4, leden 1, 2 en 4 van Richtlijn 79/409/EEG inzake het behoud van de vogelstand is voldaan? Zo neen, kan zij dan mededeling doen van die ter kennis gebrachte leefgebieden waarvoor bescherming in de zin van artikel 4 niet is gegarandeerd?

⁽¹⁾ PB nr. C 103 van 25. 4. 1979, blz. 6.

⁽²⁾ PB nr. L 103 van 25. 4. 1979, blz. 1.

Antwoord van de heer Clinton Davis
namens de Commissie

(14 november 1985)

1. De Italiaanse, Duitse en Britse autoriteiten hebben gegevens verstrekt over de speciale beschermingszones die zij tot dusver uit hoofde van artikel 4 van Richtlijn 79/409/EEG hebben aangewezen, over gebieden die zij hebben aangewezen als watergebieden van internationale betekenis

en over andere gebieden dan de watergebieden die reeds uit hoofde van de nationale wetgeving zijn aangewezen en die vergelijkbaar zijn met de gebieden die zijn omschreven in artikel 4 van Richtlijn 79/409/EEG. De autoriteiten van de overige Lid-Staten hebben, met uitzondering van die van Luxemburg, tot dusver alleen gegevens verstrekt over voorgestelde zones of over watergebieden van internationaal belang.

Met betrekking tot de inventaris van de zones heeft de Commissie de Lid-Staten verzocht hun mededelingen te bevestigen aan de hand van een inventarisatieformulier dat is uitgewerkt door een groep van deskundigen van het Comité inzake Richtlijn 79/409/EEG.

Tot dusver konden alleen de gegevens over de zones in Italië op deze wijze worden bevestigd.

De aldus verkregen gegevens zullen worden opgeslagen in een computerbestand dat de Commissie opzet in het kader van de beschikking van de Raad ⁽¹⁾ betreffende het verzamelen van, het coördineren van en het brengen van samenhang in de informatie inzake de toestand van het milieu in de Gemeenschap (Corine-project). De gegevens zullen openbaar worden gemaakt volgens de bepalingen van deze beschikking.

2. De meeste Lid-Staten hebben de Commissie nog niet alle nuttige gegevens medegedeeld die zij nodig heeft om de geëigende initiatieven te kunnen nemen voor de coördinatie die nodig is om te bereiken dat de zones een samenhangend geheel vormen dat voldoet aan de eisen inzake bescherming van de soorten bedoeld in artikel 4 van Richtlijn 79/409/EEG. De Commissie heeft dan ook initiatieven genomen om te bewerkstelligen dat deze gegevens sneller worden toegezonden.

⁽¹⁾ PB nr. L 176 van 6. 7. 1985, blz. 14.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1336/85

van de heer James Fitzsimons (RDE—IRL)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(3 september 1985)

(86/C 32/27)

Betreft: Snelle toeneming van het aantal nieuwe chemicaliën

„De snelle toeneming van het aantal nieuwe chemicaliën — tot duizend per jaar — vormt een bijzonder probleem omdat er veel geld en tijd nodig is om de giftigheid vast te stellen. Zo zal men tachtig jaar nodig hebben om de giftige eigenschappen van ongeveer veertigduizend nieuwe chemische stoffen vast te stellen. Sommige stoffen blijken zo giftig te zijn dat de grenswaarden voor blootstelling soms tot het honderdvoudige moeten worden verhoogd, zoals bij voorbeeld van vinylchloride. Zelfs in de meest ontwikkelde landen zijn de capaciteiten voor tests op chemische toxiciteit tot het uiterste belast” ⁽¹⁾.

1. Is de Commissie van dit bijzondere probleem op de hoogte, en, zo ja, kan zij mededelen hoe zij van plan is deze situatie aan te pakken, met name in het licht van de tragedies in Seweso en Bhopal?

2. Kan de Commissie aangeven of zij voorstellen heeft om deze verontrustende situatie op internationale schaal aan te pakken, en, zo ja, kan zij daarover nadere inlichtingen verschaffen?

(¹) World Labour Report, Volume 2, ILO, Genève 1985.

**Antwoord van de heer Clinton Davis
namens de Commissie**

(15 november 1985)

Ingevolge de zesde wijziging van Richtlijn 67/548/EEG (¹) inzake de indeling, de verpakking en het kenmerken van gevaarlijke stoffen (Richtlijn 79/831/EEG) die per 18 september 1981 van kracht is geworden, zijn de fabrikanten verplicht nieuwe chemische stoffen alvorens deze in de Gemeenschap op de markt te brengen, te onderwerpen aan toxiciteits- en andere proeven, ten einde de effecten ervan op mens en milieu te bepalen. Alle gegevens in verband met de proeven en andere ter zake dienende informatie worden aan de bevoegde instanties overgelegd in de vorm van een kennisgevingsdossier. Aldus wordt het risico van nieuwe chemische stoffen preventief geëvalueerd. De richtlijn wordt in alle Lid-Staten ten uitvoer gelegd en werkt naar behoren. De Commissie gelooft dat er met deze richtlijn in de Gemeenschap een doeltreffend instrument voor preventieve controle op nieuwe chemische stoffen ter beschikking is gekomen.

(¹) PB nr. L 259 van 15. 10. 1979, blz. 10.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1352/85

van de heer Emmanuel Maffre-Baugé (COM—F)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(3 september 1985)
(86/C 32/28)

Betreft: Verplichte distillatie van tafelwijnen

1. Kan de Commissie de verzekering geven dat de verplichte distillatie in de gehele EEG op identieke wijze is toegepast?
2. Is de Commissie vastbesloten de regels voor de verplichte distillatie in die zin te wijzigen dat beneden een opbrengstdrempel van 90 hectoliter per hectare vrijstelling wordt verleend?
3. Is de Commissie zich bewust van de kwalijke gevolgen van de overdrachten van verplichte distillatie? Heeft zij besloten deze overdrachten af te schaffen?

**Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie**

(11 november 1985)

1. De Commissie wijst het geachte Parlementslid erop dat voor de verplichte distillatie, tot de toepassing waarvan voor

het eerst is besloten bij Verordening (EEG) nr. 148/85 (¹), naar produktiegebied gedifferentieerde bepalingen golden, zulks om rekening te houden met zowel juridische verschillen, als structuur- en klimaatsverschillen, en om in het eerste wijn oogstjaar waarin deze distillatiemaatregel werd toegepast een zo goed mogelijk resultaat te behalen.

Met inachtneming van de bepalingen heeft de Commissie de voor verplichte distillatie te leveren hoeveelheden tafelwijn bepaald.

Hoewel aan de betrokken diensten van de Commissie nog niet is meegedeeld welke hoeveelheden daadwerkelijk zijn gedistilleerd in het kader van de verplichte distillatie, ziet het ernaar uit dat deze voor alle betrokken Lid-Staten samen in de buurt liggen van het oorspronkelijke streefcijfer van de Commissie, en dat het doel in de verschillende Lid-Staten in vrijwel dezelfde mate bereikt is.

De Commissie zal er in ieder geval op toezien dat het gestelde doel wordt bereikt.

2. Op grond van het compromis van Dublin moet de Commissie met ingang van het lopende wijn oogstjaar op basis van de produktie- en behoeftenraming bepalen welke totale hoeveelheid tafelwijn in totaal moet worden gedistilleerd om tijdens het betrokken wijn oogstjaar het marktevenwicht in stand te houden.

Deze hoeveelheid zal over de verschillende wijnbouwgebieden worden verdeeld volgens het aandeel van deze gebieden in het ontstaan van de communautaire overschotten, voor zover hun produktie meer bedraagt dan 85 % van het gemiddelde over de drie als referentie genomen wijn oogstjaren, namelijk 1981/1982, 1982/1983 en 1983/1984.

Wanneer de produktie van een gebied beneden genoemde drempel van 85 % blijft, is de verplichte distillatie bijgevolg niet van toepassing op de producenten uit dat gebied; in het tegenovergestelde geval wordt de te distilleren hoeveelheid verdeeld over de producenten naar rato van hun opbrengst per hectare, volgens een door de Commissie in overleg met de betrokken Lid-Staat opgesteld opbrengstschema.

Opgemerkt dient te worden dat het in het laatstgenoemde geval voortaan juridisch mogelijk is producenten met een geringe of middelmatige opbrengst vrij te stellen.

De regeling is zeer soepel ten aanzien wat betreft mogelijkheden voor afwijking van de koppeling aan de opbrengst, aangezien enerzijds producenten met een opbrengst van meer dan 90 hl per ha niet onder de verplichte distillatie vallen indien in hun produktiegebied de drempel van 85 % van de referentieproduktie niet wordt overschreden, en anderzijds, wanneer voor een produktiegebied verplichte distillatie geldt, de mogelijkheid bestaat producenten vrij te stellen die vergeleken met de gemiddelde referentieproduktie een geringe of middelmatige opbrengst hebben gehad.

Met deze nieuwe maatregelen wordt beoogd de regeling beter op de realiteit af te stemmen en het element van willekeur uit te sluiten dat het gevolg zou kunnen zijn van de vaststelling van een uniforme opbrengst per ha waaronder de verplichte distillatie niet van toepassing zou zijn voor de producenten.

3. Wat de overdracht van de distillatieverplichting betreft, is de Commissie zich terdege bewust van de daaraan verbonden risico's. Evenmin kan zij het mogelijke averechtse effect ontkennen van het feit dat niet tot distillatie kan worden overgegaan als de distillatieplichtige verklaart dat alle wijn die hij in zijn bezit heeft, verkocht is.

Terwille van de doeltreffendheid en om een billijk alternatief te bieden aan producenten die op het tijdstip van de tenuitvoerlegging van de verplichte distillatie daadwerkelijk al hun wijn hebben verkocht, of wier wijn van een zo goede kwaliteit is dat deze tegen lonende prijzen op de markt kan worden afgezet, is de mogelijkheid tot overdracht in de regeling opgenomen.

De Commissie verzekert het geachte Parlements lid dat zij er bijzonder nauwlettend op zal toezien dat van deze mogelijkheid geen misbruik wordt gemaakt.

(¹) PB nr. L 16 van 19. 1. 1985, blz. 32.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1357/85

van de heer Francis Wurtz (COM—F)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(3 september 1985)

(86/C 32/29)

Betreft: Gebruik en verwerking van suikerriet

Tal van ACS-Staten zijn producenten van suikerriet dat hoofdzakelijk dient voor de produktie van suiker. Hoewel voortzetting nodig is van de maatregelen die reeds zijn genomen om de culturen te diversifiëren, ware het wenselijk ook de produktie te stimuleren van andere bijprodukten van suikerriet die in de betrokken landen kunnen worden gebruikt, zoals diervoeders op basis van melasse, het gebruik van bagasse als brandstof, als spaanplaat voor de bouw of voor de vervaardiging van papier, als kunstmest op basis van „suikerschuim”, diverse chemische produkten (kleurstoffen, bakpoeders), en last but not least brandstofalcohol.

Kan de Commissie mededelen wat op dit gebied reeds tot stand is gebracht? Is zij van mening dat een dergelijke ontwikkeling moet worden gestimuleerd in het kader van Lomé III waardoor tegelijkertijd zou kunnen bijgedragen aan de industrialisering van de ACS-Staten?

Antwoord van de heer Natali
namens de Commissie

(13 november 1985)

Voor zover dat binnen haar mogelijkheden ligt heeft de Commissie haar steun verleend en steunt zij de diversificatie van het gebruik van agrarische-industrieel afval in de ont-

wikkelingslanden. Sedert 1960 zijn uit het EOF diverse studies en verwezenlijkingen gefinancierd, die betrekking hadden op:

1. het gebruik van bagasse als vaste brandstof in de suikerfabrieken,
2. de produktie van brandstofalcohol in Ivoorkust, Burkina Faso en Soedan.

De resultaten van de betreffende acties zijn in economisch opzicht niet altijd bemoedigend. Dat verklaart waarom de uitvoerbaarheidsstudies met betrekking tot brandstofalcohol zonder gevolg zijn gebleven.

Zich bewust van het reële potentieel van biomassa met betrekking tot de ontwikkeling op energiegebied, heeft de Commissie niettemin in de periode 1982—1984 een O&O-programma gefinancierd met betrekking tot het nuttig gebruik van droge houtcellulosebevattende stoffen in het kader van de acties waarop de artikelen 958 en 933 van de begroting betrekking hebben.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1378/85

van de heer Axel Zarges (PPE—D)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(3 september 1985)

(86/C 32/30)

Betreft: Strategie van de Commissie voor een mogelijke nieuwe dialoog tussen EG en RWEB

De Commissie heeft welwillend gereageerd op de wens van de RWEB een nieuwe dialoog tussen EG en RWEB aan te gaan over mogelijke wederzijdse overeenkomsten.

Ten einde de strategie van de Commissie voor deze besprekingen te leren kennen en mogelijkerwijze ook te beïnvloeden vraag ik de Commissie of zij bereid is de volgende drie beginselen voor deze gesprekken te accepteren:

1. geen disciplineren van de Lid-Staten van de RWEB, geen politiek van kneveling van Oost-Europa door de RWEB, en Moskou met onze hulp en volkenrechtelijk gesanctioneerd;
2. geen kans voor Moskou om via de dialoog of een overeenkomst, hoe deze er ook uit mag zien, een wig te drijven tussen de Europese Gemeenschap en onze partner en vriend nr. 1, de Verenigde Staten van Amerika;
3. ja tegen een „algemene overeenkomst” die de mensen in Oost-Europa helpt de lasten en gevolgen van de deling van Europa beter te verdragen en een menselijker leven te leiden, waarbij de „algemene overeenkomst” — een beginsel document — de volgende thema's zou moeten behandelen of verduidelijken: milieubescherming, vervoerbeleid, ontwikkelingsbeleid, schuldenprobleem, statistiek, regelgeving, maar geen aandacht besteedt aan concrete kwesties op handelspolitiek gebied, omdat hiervoor met de landen van de RWEB afzonderlijk een regeling moet worden getroffen?

**Antwoord van de heer De Clercq
namens de Commissie**

(9 oktober 1985)

De Commissie begrijpt de bezorgdheid van het geachte Parlements lid, die zij in grote mate deelt. Zij wijst er in dit verband op dat zij reeds in 1974 aan ieder van de landen met staatshandel heeft voorgesteld een handelsovereenkomst te sluiten waarbij rekening zou worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk van deze landen. Voorts heeft zij onlangs nog verklaard bereid te zijn de onderhandelingen met het oog op het aanknopen van betrekkingen met de Comecon voort te zetten. Naar haar mening zouden dergelijke betrekkingen nuttig kunnen blijken op gebieden waar de beide organisaties werkzaam zijn en waarbij zij gemeenschappelijke belangen hebben.

Dit is het geval met economische en statistische informatie, milieubescherming en normalisatie.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1386/85

van Lord O'Hagan (ED—GB)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(3 september 1985)

(86/C 32/31)

Betreft: Visserij-inspectie

De EEG heeft een inspectiedienst visserij in het leven geroepen.

1. Welke bevoegdheden hebben de inspecteurs van deze dienst?
2. Hoeveel inspecteurs zijn er thans in dienst?
3. Hoe werden deze aangeworven?
4. Welke bevoegdheden hebben zij?
5. Hoeveel inspecteurs zijn er uit elke Lid-Staat?
6. Welke ervaring hebben deze inspecteurs reeds in de visserij-inspectie opgedaan? Hebben zij in hun eigen vak voldoende lange beroepservaring om door de vissers te worden gerespecteerd?
7. Zijn de kwalificaties van de inspecteurs uit de verschillende Lid-Staten vergelijkbaar?
8. Is de Commissie tevreden met de methode van aanwerving?
9. Welke maatregelen zijn genomen om inspecteurs uit Spanje en Portugal aan te werven?

**Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie**

(5 november 1985)

1. en 4. De bevoegdheden van de visserij-inspecteurs van de Commissie zijn omschreven in Verordening (EEG) nr. 2057/82 van de Raad van 29 juni 1982 houdende vaststelling van bepaalde maatregelen voor controle op de activiteiten van vissersvaartuigen uit de Lid-Staten ⁽¹⁾; ze kunnen,

voor zover de Commissie zulks nodig acht, de inspectiewerkzaamheden van de nationale instanties bijwonen; ze hebben niet het recht controles op particuliere personen uit te voeren, maar vergezellen de nationale inspecteurs, die te allen tijde verantwoordelijk blijven voor de verrichte inspectiewerkzaamheden.

2. De Commissie heeft elf inspecteurs in dienst. Er loopt nu een procedure om te voorzien in twee vacatures.

3. en 5. De inspecteurs zijn tijdelijke functionarissen die voor een beperkte duur en op een zo ruim mogelijke geografische basis worden aangeworven volgens de voor deze categorie functionarissen geldende procedures, waarvoor met name bekendmaking van de vacatures in de nationale pers vereist is.

6. en 7. De Commissie neemt inspecteurs in dienst die beschikken over alle kwalificaties voor de uitoefening van hun functie, en met name een rijke ervaring hebben op het gebied van visserijcontroles.

8. Ja.

9. De aanwervingsprocedure voor Spaanse en Portugese inspecteurs is nu aan de gang en verloopt op dezelfde wijze als voor ingezetenen van de huidige Lid-Staten.

⁽¹⁾ PB nr. L 220 van 29. 7. 1982, blz. 1.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1388/85

van de heer Andrew Pearce (ED—GB)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(3 september 1985)

(86/C 32/32)

Betreft: Mededinging en contracten voor overheidsaankopen in de sector elektronica

Welke maatregelen neemt de Commissie om ervoor te zorgen dat contracten voor overheidsaankopen in de Gemeenschap ten aanzien van produkten van de Europese elektronica-industrie conformiteit verlangen met de Europese technische normen en dat de landen waarmee de Gemeenschap handelsovereenkomsten heeft gesloten de Europese producenten eerlijke mededingingskansen geven?

**Antwoord van de heer Narjes
namens de Commissie**

(15 november 1985)

In Richtlijn EEG/77/62 ⁽¹⁾ die sedert 1 januari 1981 ook geldt voor informaticaapparatuur, zijn de procedures omschreven voor het tot stand brengen van concurrentie bij de gunning van overheidsopdrachten in het kader van de Gemeenschap.

In de GATT-overeenkomsten zijn soortgelijke procedures omschreven die gelden voor de landen die deze overeenkomsten hebben ondertekend.

De Commissie is van mening dat de toepassing van deze procedures veel doeltreffender zou werken indien dergelijke contracten zouden worden gegund op basis van technische

specificaties die rechtstreeks zijn ontleend aan internationale normen. Zij heeft laatstelijke haar goedkeuring gehecht aan twee voorstellen voor richtlijnen van de Raad ⁽²⁾ die reeds voor advies aan het Parlement werden toegezonden en waarin wordt bepaald dat bij contracten voor overheidsopdrachten moet worden verwezen naar technische normen en specificaties en meer in het bijzonder naar de Europese normen die een uniforme toepassing van de internationale normen mogelijk maken.

Het verwijzen naar internationale normen die voor iedereen toegankelijk zijn, zou immers moeten bijdragen tot een verbetering van de concurrentievoorwaarden en talrijke gebruikers in staat stellen problemen inzake de uitwisseling van gegevens en het op elkaar aansluiten van systemen op te lossen, die zich bij steeds meer toepassingen voordoen met name wegens de opkomst van de openbare netten voor gegevenstransmissie.

⁽¹⁾ PB nr. L 13 van 15. 1. 1977, blz. 1.

⁽²⁾ Doc. COM(85) 230 def.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1392/85

van de heer Win Griffiths (S—GB)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(3 september 1985)

(86/C 32/33)

Betreft: Gebruik van landbouweethanol als benzinecomponent

Kan de Commissie mededelen hoe zij staat tegenover het beginsel om Europese landbouwoverschotten te verwerken tot ethanol als benzinecomponent. Om landbouweethanol van brandstofkwaliteit te produceren, is het noodzakelijk door gisting geproduceerde verdunde ruwe ethanol te verwerken tot een watervrij niet-corrosief produkt.

De ervaring in de wijnsector heeft geleerd dat de kosten van een soortgelijke bewerking voor de Gemeenschap 35 tot 46 Ecu per hectoliter ethanol bedragen. Dat betekent dat alleen al de zuiveringskosten hoger zullen liggen dan de groothandelsprijs van benzine (25 tot 30 Ecu per hectoliter, om nog maar te zwijgen van de kosten van suiker, granen, wijn of aardappels die voor de vervaardiging van ethanol worden gebruikt. Is de vervaardiging van brandstofethanol daardoor nog wel rendabel?

Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie

(12 november 1985)

De redenen waarom wordt overwogen landbouwprodukten door verwerking geschikt te maken voor nieuwe gebruiksdoeleinden zijn uiteengezet in de mededeling van de Commissie aan de Raad en het Parlement „Perspectieven voor het gemeenschappelijk landbouwbeleid” ⁽¹⁾.

Het door het geachte Parlements lid genoemde verwerkingsproces, dat slechts één van de mogelijkheden is, bestaat erin landbouwprodukten om te zetten in ethanol, die kan worden gebruikt in benzine als additief of als een middel om een ander produkt ter verhoging van het octaangetal beter oplosbaar te maken. De kosten voor het distilleren van de ruwe ethanol zouden lager zijn dan het door het geachte Parlements lid genoemde bedrag van 35 tot 46 Ecu per hectoliter; het vermelde hoogste bedrag is namelijk een contractprijs voor verplichte distillatie van wijn die zodanig is vastgesteld dat hij ook voor minder efficiënte distilleerders lonend is.

De Commissie erkent evenwel, dat, gezien de beschikbaarheid van aanvaardbare alternatieve produkten tegen concurrerende prijzen, de commerciële vraag naar ethanol uit landbouwprodukten met het oog op verkoop aan de benzine-industrie voorlopig beperkt zal blijven.

⁽¹⁾ Doc. COM(85) 333 def.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1398/85

van mevrouw Barbara Castle (S—GB)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(3 september 1985)

(86/C 32/34)

Betreft: Behoud van groentevariëteiten

Is het de Commissie bekend dat kwekers van zeldzame of ongebruikelijke of oude zaaigoedvariëteiten (zoals boerenvariëteiten die misschien al honderden jaren in een bepaalde regio worden gekweekt) geconfronteerd worden met zekere financiële lasten indien zij willen voldoen aan de EEG-wetgeving inzake de afzet van planten- en zaaigoedvariëteiten? Zo moet de geregistreerde houder elk jaar een bijdrage betalen die voor de produktie van kleine hoeveelheden niet verminderbaar is, en moet elk jaar speciaal een perceel voor officiële inspectie worden ingezaaid. Als gevolg van deze kosten kunnen sommige zeer kleine kwekers niet aan de wettelijke voorschriften voldoen en zijn bijgevolg niet in staat niet-geregistreerde variëteiten aan andere liefhebbers te verkopen.

Wil de Commissie, met het oog op het behoud van deze variëteiten voor de amateurtuinder e.d., overwegen de desbetreffende voorschriften niet te doen gelden voor variëteiten die ouder zijn dan 50 jaar en de nodige maatregelen nemen opdat een dergelijke afwijking van de voorschriften wordt toegestaan?

Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie

(29 oktober 1985)

De huidige EEG-wetgeving is gebaseerd op het beginsel dat alleen zaad van variëteiten waarvan vaststaat dat zij zich

duidelijk van andere onderscheiden en uniform en stabiel zijn, en bovendien naar behoren in stand worden gehouden, in de handel mag worden gebracht, en dat geldt ook voor groentezaad. Het doel daarvan is ervoor te zorgen dat wie zaad van een bepaalde variëteit koopt het materiaal krijgt dat normaal aan de naam van die variëteit moet beantwoorden. Alle groentezaadvariëteiten die aan deze eisen voldoen, mogen in de nationale catalogi worden opgenomen en vervolgens ook in de gemeenschappelijke groenterassencatalogus van de EEG. De Commissie heeft herhaalde malen verklaard dat de wetgeving ten doel heeft het bestaande vegetatief teeltmateriaal in stand te houden ⁽¹⁾ en de bestaande planterassen op een zo ruim mogelijke schaal te verspreiden ⁽²⁾. Voorts heeft zij naar aanleiding van de in november 1983 gehouden FAO-conferentie over „plantaardig genetisch materiaal” namens de Europese Economische Gemeenschap en haar Lid-Staten verklaard: „Zij zijn van oordeel dat het van essentieel belang is het bestaande plantaardig genetisch materiaal te verzamelen en in stand te houden, om te voorkomen dat dergelijk materiaal verloren gaat en om de genetische verscheidenheid te waarborgen.”

De Commissie is de mening toegedaan dat de in het vorenstaande geschetste opvattingen in principe niet tegenstrijdig hoeven te zijn. De Commissie is bereid om, ingeval zich specifieke moeilijkheden voordoen, zoals de door het geachte Parlements lid bedoelde financiële problemen, in overleg met de betrokken Lid-Staten na te gaan hoe de verschillende doeleinden het best met elkaar in overeenstemming kunnen worden gebracht. Wanneer een met het nodige bewijsmateriaal gestaafd verzoek wordt ingediend zal de Commissie onverwijld nodige maatregelen treffen.

⁽¹⁾ Antwoord van de Commissie op schriftelijke vraag nr. 1002/80 van de heer Welsh — PB nr. C 219 van 16. 12. 1980, blz. 5.

⁽²⁾ Antwoorden van de Commissie op de schriftelijke vragen nr. 474/79 en nr. 735/80 van resp. Lord O'Hagan en de heer Patterson — PB nr. C 328 van 21. 12. 1979, blz. 3 en nr. 245 van 22. 9. 1980, blz. 16.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1402/85

van mevrouw Marcelle Lentz-Cornette (PPE—L)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(3 september 1985)
(86/C 32/35)

Betreft: Antivries in Europese wijnen

Kan de Commissie, gezien het verontrustende feit dat in wijnen uit sommige landen van de EEG diethyleenglycol is aangetroffen, mededelen:

1. welke communautaire controle- en analysemiddelen zijn voorgesteld met het oog op een doeltreffende bescherming van de consument tegen diethyleenglycol of elke andere giftige of schadelijke stof die met alcoholische en niet-alcoholische dranken is vermengd,
2. hoe het intracommunautaire informatiesysteem in het onderhavige geval heeft gefunctioneerd?

Antwoord van Lord Cockfield namens de Commissie

(21 oktober 1985)

1. Het te koop aanbieden van dranken, inclusief wijn, waaraan diethyleenglycol of een andere verboden stof is toegevoegd, is een rechtstreekse inbreuk op de communautaire wetgeving ⁽¹⁾. De bevoegde controle instanties in de verschillende Lid-Staten moeten erop toezien dat de bepalingen van de communautaire en de nationale wetgeving inzake levensmiddelen worden toegepast ten aanzien van produkten die in hun land op de markt worden gebracht. Gezien de enorme scala van levensmiddelen en stoffen die zouden moeten worden onderzocht, is preventieve analyse geen praktisch middel om te voorkomen dat levensmiddelen waarmee is geknoeid de consument bereiken. Dit geldt des te meer wanneer het gaat om doelbewuste fraude, zoals in het onderhavige geval.

De Commissie en de Lid-Staten zullen de resultaten van het onderzoek naar het gebruik van diethyleenglycol zorgvuldig bezien om na te gaan welke lessen daaruit kunnen worden getrokken en welke wijzigingen in de toekomst nodig zullen zijn.

2. Zodra de Commissie in kennis was gesteld van de aanwezigheid van diethyleenglycol in wijn die zich in de Gemeenschap in het handelsverkeer bevond, werd het spoedalarmsysteem in werking gesteld. De Commissie verzocht de Oostenrijkse autoriteiten onmiddellijk om informatie; de medegedeelde gegevens werden doorgezonden naar contractcentra in de Lid-Staten om het effect van de fraude zo snel mogelijk in te dammen, en het publiek werd gewaarschuwd via de normale kanalen. Daarna kwam er via het alarmsysteem een constante stroom van gegevens over de resultaten van de analyses op gang. Informatie over de benamingen en de oorsprong van vervalste wijn, analysemethoden en andere technische aspecten werd in hoog tempo verspreid, zodat de autoriteiten op gecoördineerde wijze te werk konden gaan bij de uitvoering van hun onderzoek- en controlewerkzaamheden.

⁽¹⁾ Verordening (EEG) nr. 337/79, bijlage III, PB nr. L 54 van 5. 3. 1979, blz. 1.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1438/85

van de heer Emmanuel Maffre-Baugé (COM—F)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(3 september 1985)
(86/C 32/36)

Betreft: Definitie van roséwijn

In een arrest van 14 mei 1985 ⁽¹⁾ hecht het Hof van Justitie zijn goedkeuring van de versnijding van rode tafelwijn met rosé tafelwijn en de verhandeling hiervan onder de aanduiding roséwijn.

Dit besluit is voor de echte roséwijnen uitermate schadelijk. Bovendien kan goedkeuring van het versnijden van rode wijn

en witte wijn in Spanje, ook al is deze tijdelijk, de markt nog méér verstoren.

Heeft de Commissie, gelet op het voorgaande, het voornemen een reglementaire definitie van stille roséwijnen voor te stellen zoals het Europese Parlement overigens herhaaldelijk heeft gevraagd?

(¹) PB nr. C 136 van 4. 6. 1985, blz. 1.

**Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie**
(25 oktober 1985)

Toen het Hof van Justitie in een arrest van 14 mei 1985 het versnijden van rode tafelwijn met rosé tafelwijn en het in de handel brengen daarvan onder de naam rosé tafelwijn voor wettig verklaarde, nam het kennis van de conclusie van deskundigen uit verschillende Lid-Staten, dat rode wijn en roséwijn niet van elkaar kunnen worden onderscheiden op grond van een beschrijving van de gevolgde vinificatie.

Reeds in 1982 heeft de Commissie, toen het Parlement in overweging gaf een definitie van roséwijnen op te stellen, ter zake deskundigen uit de verschillende Lid-Staten bijeengeroepen.

Uit hun werkzaamheden bleek dat het onmogelijk was voor deze categorie produkten een communautaire definitie te geven op basis van de vinificatiemethode, al dan niet in combinatie met analysegegevens.

In verband hiermede heeft de Commissie de deskundigen verzocht op analyse berustende criteria vast te stellen, op grond waarvan de eigenschappen van roséwijnen kunnen worden aangegeven om op deze wijze onwettige vermenging van rode en witte wijnen te kunnen aantonen.

De Commissie is zich bewust van de gevaren van verstoring van de markt ten gevolge van versnijding en wijst het geachte Parlements lid erop, dat deze praktijk, die in Spanje als traditioneel wordt beschouwd, niet alleen aan een tijdslimiet (31. 12. 1989) is gebonden, maar dat tevens uitdrukkelijk is vastgesteld dat wijnen die op deze wijze versneden zijn niet buiten Spanje mogen worden verhandeld.

Om onwettige vermenging van rode en witte wijn te voorkomen, moet controle op de ongebotte wijn zelf en controle op de in de wijnbouwsector voorgeschreven documenten gepaard kunnen gaan met de mogelijkheid van analytisch warenonderzoek.

De Commissie zal dan ook stimuleren dat de wetenschap, zoals gezegd althans in eerste instantie, blijft zoeken naar analytische criteria voor roséwijn.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1439/85

van de heer Pierre Pranchère (COM—F)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(3 september 1985)

(86/C 32/37)

Betreft: Verhoging van de premie voor zoogkoeien

Ook dit jaar heeft het Europese Parlement, op 14 maart in zijn resolutie over de landbouwprijzen en op 12 juli in een resolutie over rundvlees, gevraagd om verhoging van de premie voor zoogkoeien, waarvan de financiering door het EOGFL sedert 1980 is afgenomen.

Zal de Commissie nu eindelijk voorstellen dat deze premie, die een gunstig middel vormt om de toename van de zuivelproductie af te remmen en de produktie van kwaliteitsvlees te stimuleren, door het EOGFL wordt verhoogd?

**Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie**
(18 oktober 1985)

De door het EOGFL gefinancierde premie voor zoogkoeien, die oorspronkelijk (melkprijsjaar 1980/1981) was vastgesteld op 20 Ecu per koe, is met ingang van het melkprijsjaar 1982/1983 inderdaad verlaagd tot 15 Ecu. De Lid-Staten zijn evenwel gemachtigd om een aanvullende nationale premie van maximaal 20 Ecu, die vanaf 1982/1983 op 25 Ecu is gebracht, toe te kennen. Het totaal van de twee elementen van de premie, namelijk 40 Ecu, is derhalve sedert vijf jaar niet gewijzigd.

Herhaaldelijk is gevraagd om het niveau van de premie aan te passen, maar de Commissie heeft altijd het standpunt verdedigd dat het inkomen van de producent vooral door de markt moet worden opgeleverd. Gelet op de moeilijkheden die zich in 1984 en 1985 hebben voorgedaan, is bij de aanwending van de beschikbare begrotingsmiddelen derhalve prioriteit gegeven aan de financiering van maatregelen ter ondersteuning van de markt, zoals openbare interventie, particuliere opslag en uitvoer.

De Commissie is zich bewust van de door het geachte Parlement lid bedoelde voordelen van de betrokken premie ten opzichte van de andere bestaande premies. De premie kan namelijk slechts worden toegekend als de dieren behoren tot een vleesras en de producent zich ertoe verbindt om geen melk of zuivelprodukten te leveren. Vergeleken met de andere premies in de rundvleessector is de premie voor zoogkoeien bovendien de enige werkelijk communautaire premie, die in aanmerking komt om in de toekomst te worden aangehouden. Gezien de budgettaire beperkingen zou bij elke eventuele verhoging of aanpassing van die premie derhalve vooraf moeten worden bepaald dat de andere premies niet verder worden toegepast, wat door de Commissie trouwens werd voorgesteld in het kader van het prijzenpakket 1985/1986.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1453/85

van mevrouw Ursula Schleicher (PPE—D)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(6 september 1985)

(86/C 32/38)

Betreft: Het rooien van boomgaarden

In de Bondsrepubliek Duitsland bestaat de vrees dat veel boomgaardlandschappen zullen verdwijnen omdat het landbouwbeleid van de Gemeenschap een structureel aanpassingsproces op gang gebracht heeft, dat de intensieve fruitteelt bevordert ten koste van de extensieve. In dit verband worden ook het verdwijnen van vele inheemse fruitsoorten en ten slotte de verdwijning van hele cultuurlandschappen gevreesd.

1. Deelt de Commissie deze vrees?
2. Blijkt uit statistische gegevens daadwerkelijk een vermindering van de fruitteeltoppervlakte van bepaalde regio's?
3. Welke mogelijkheden ziet de Commissie om met hulp van de bestaande landbouwstructuurregelingen deze tendensen af te remmen?

Antwoord van de heer Andriessen

namens de Commissie

(29 oktober 1985)

1. Afgezien van twee programma's voor de sanering van de fruitteelt in de Gemeenschap, namelijk een programma van 1969 voor het rooien van appel-, pere- en perzikkbomen en een programma van 1973 voor het rooien van bepaalde appel- en perebomen van variëteiten met overproductie waarvoor er nauwelijks afzet was, zijn in deze sector geen structurele maatregelen genomen. De fruittelers telen de soorten die zij uit een oogpunt van inkomen en afzet het meest geschikt vinden.

Dat er momenteel van extensieve op intensieve teelt wordt overgeschakeld heeft te maken met het feit dat de fruittelers daar economisch gezien voordeel bij hebben.

2. Uit de enquêtes van 1977 en 1982 over het fruitbomenbestand blijkt voor de Gemeenschap als geheel een uitbreiding van het areaal, zowel voor appels als voor peren.

Wat de situatie in 1985 betreft zou volgens voorlopige ramingen het appelbomenbestand even groot zijn als in 1982, maar zou het perenteeltareaal zijn ingekrompen.

In de Bondsrepubliek Duitsland liggen de zaken enigszins anders: daar is voor appels en peren het areaal in 1982 kleiner dan in 1977; voor 1985 zou er zowel voor appels als voor peren een toeneming van het areaal zijn ten opzichte van 1982.

3. De Commissie is niet voornemens structuurmaatregelen voor de fruitteelt te nemen.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1490/85

van de heer George Patterson (ED—GB)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(6 september 1985)

(86/C 32/39)

Betreft: Talen in het Europees paspoort

De besluiten over de invoering van een identiek paspoort voor de Lid-Staten van de Gemeenschap vermelden ten aanzien van de te gebruiken talen het volgende:

- i) de officiële taal of talen van de Lid-Staat die het paspoort afgeeft, en in een aantal gevallen, Engels en Frans; en
- ii) de talen waarin de Verdragen zijn opgesteld: d.w.z. Deens, Duits, Engels, Frans, Grieks, Iers, Italiaans en Nederlands (waaraan Portugees en Spaans nu waarschijnlijk moeten worden toegevoegd).

Kan de Commissie mededelen of de Regeringen van de Lid-Staten, naar eigen goeddunken, het gebruik in een Europees paspoort van talen die in een Lid-Staat voor bepaalde doeleinden als „officieel” gelden — b.v. het Welsh in het Verenigd Koninkrijk — kunnen toestaan?

Kan zij voorts mededelen of, in gevallen waarin een Lid-Staat paspoorten afgeeft ten behoeve van een gebied dat geen deel uitmaakt van de Gemeenschap (b.v. het Verenigd Koninkrijk ten behoeve van het eiland Man), hetzij de Lid-Staat hetzij de Regering van het desbetreffende gebied het gebruik in het Europese paspoort kan toestaan van de officiële taal van dit gebied, wanneer deze verschilt van de taal van de Lid-Staat (b.v. Manx)?

Antwoord van Lord Cockfield

namens de Commissie

(12 november 1985)

In de resolutie van 23 juni 1981 ⁽¹⁾ waarbij het Europees paspoort wordt ingevoerd werden, zoals het geachte Parlementslid ook stelt, de officiële talen genoemd die in het Europees paspoort worden gebruikt. Daar deze opsomming limitatief is, is het niet mogelijk om andere talen toe te voegen, ook als deze in een Lid-Staat een bijzondere positie innemen. Indien een Lid-Staat eenzijdig een dergelijk initiatief neemt, zou dit een aantasting zijn van de uniformiteit van dit paspoort, wat juist een van de kenmerkende eigenschappen daarvan is.

De wijze waarop dit paspoort wordt uitgereikt blijft behoren tot de bevoegdheid van de Lid-Staten binnen de grenzen van de resoluties waarbij het Europees paspoort wordt ingevoerd, met name ten aanzien van de gebruikte talen.

⁽¹⁾ PB nr. C 241 van 19. 9. 1981.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1502/85
van de heer Leendert van der Waal (NI—NL)
aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

(17 september 1985)

(86/C 32/40)

Betreft: Harmonisatie van bepaalde voorschriften van sociale aard voor het vervoer over de binnenwateren

De Europese Commissie heeft op 17 juli 1979 een gewijzigd voorstel voor een verordening tot harmonisatie van bepaalde voorschriften van sociale aard voor het vervoer over de binnenwateren opgesteld en aan de Raad voorgelegd ⁽¹⁾. De Raad heeft over dit voorstel geen beslissingen genomen ⁽²⁾.

Is de Raad, gelet op het arrest van het Europese Hof van Justitie van 22 mei 1985 (zaak 13/83) van plan, alsnog met een besluit omtrent genoemde harmonisatie te komen? Zo ja, wanneer? Zo neen, waarom niet?

⁽¹⁾ Zie PB nr. C 206 van 16. 8. 1979, blz. 3.

⁽²⁾ Gesignaleerd door a) Albers in zijn verslag over communautaire maatregelen met het oog op de sanering van de binnenscheepvaart, doc. 1-43/84, blz. 27. b) Patterson in zijn verslag over de consolidatie van de interne markt, doc. A2/-50/85/B, bijlage I, blz. 85.

Antwoord

(19 december 1985)

De Raad heeft de suggestie van de Commissie overgenomen, namelijk om pas een besluit te nemen over het door het geachte Parlementslid genoemde Commissievoorstel, als het resultaat bekend is van de besprekingen in het kader van de Centrale Commissie voor de Rijnvaart (CCR) over de minimaal vereiste bemanningen en de arbeidsvoorwaarden in de Rijnvaart.

Met het oog daarop heeft de CCR voor advies een Driepartijenconferentie bijeengeroepen die tot dusverre vier vergaderingen heeft gehouden. Begin volgend jaar zou de vijfde en laatste vergadering plaatsvinden.

Zodra de besprekingen in het kader van de CCR zijn afgerond en de Commissie de Raad heeft meegedeeld welke conclusies zij daaruit trekt, zal de Raad de behandeling van deze problematiek terstond hervatten.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1510/85

van de heer Michael Welsh (ED—GB)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(17 september 1985)

(86/C 32/41)

Betreft: Bewijzen van motorvoertuigenverzekering

In 1984 was een persoon uit mijn kiesdistrict, de heer C. M. Edmonson uit Lytham St. Annes betrokken bij een ongeval in

het Verenigd Koninkrijk waarbij een in West-Duitsland geregistreerde auto, bestuurd door een Westduits ingezetene, achter op zijn auto inreed. De Duitse chauffeur erkende zijn schuld en toonde een groene kaart, uitgereikt door de verzekeringsmaatschappij Allianz uit München waarop stond vermeld dat hij volledig was verzekerd voor de schade aan de wagen van de heer Edmonson veroorzaakt en de hieruit voortvloeiende verliezen.

Toen de verzekeringsmaatschappij van de heer Edmonson echter namens hem een eis tot schadevergoeding indiende, deelde Allianz mede dat de verzekeringspremie niet was betaald en dat zij daarom aansprakelijk was voor het wettelijke minimum dat door de Engelse wet wordt vereist, d.w.z. voor schade aan derden en wees derhalve het verzoek af.

De heer Edmonson die de door Allianz uitgereikte groene kaart voor goede munt aannam, moet nu een deel van de reparaties van zijn auto zelf betalen, alsmede de huur van een auto om zijn werkzaamheden te kunnen voortzetten terwijl zijn auto wordt hersteld en het verlies van de no claim-bonus bij zijn eigen verzekeringsmaatschappij de reparatiekosten betaalt. Hij heeft uiteraard de mogelijkheid een gerechtelijke actie te ondernemen tegen de Duitse autobestuurder in Duitsland, hetgeen echter een kostbare en onzekere zaak is, waarbij geen enkele garantie bestaat dat een gunstig oordeel kan worden afgedwongen. Indien hij niet zou zijn misleid wat betreft de aard van de verzekering van de Duitse autobestuurder, dan zou hij op het ogenblik zelf in staat zijn geweest zijn belangen te verdedigen. De verzekeringsmaatschappij Allianz geeft toe dat, indien hun klant zijn verzekeringspremie had betaald, zij verplicht zou zijn de schade te vergoeden.

1. Is de Commissie ook niet van mening dat dit incident een verontrustende toestand aan het licht brengt omdat een verzekeringsmaatschappij aansprakelijkheid kan weigeren, niettegenstaande zij een certificaat in de vorm van een groene kaart heeft uitgereikt, indien de verzekeringspremie niet werd betaald?
2. Deelt de Commissie de opvatting dat als gevolg hiervan, burgers die zijn betrokken bij een auto-ongeval, eigenlijk niet die bescherming genieten waarop zij geacht worden recht te hebben?
3. Is de Commissie het ermee eens dat deze stand van zaken twijfels doet rijzen ten aanzien van hele systeem van verzekeringen voor motorvoertuigen en de geldigheid van de groene kaarten?
4. Is zij niet van oordeel dat er een uniforme norm zou moeten bestaan van verplichte motorvoertuigenbelasting in de gehele EEG en is zij voornemens met het oog hierop voorstellen in te dienen?
5. Is de Commissie voornemens op korte termijn voorstellen in te dienen voor een Europese verordening waarbij verzekeraars die een groene kaart uitreiken of een

verzekeringcertificaat, volledig aansprakelijk zijn voor alle risico's die op het certificaat vermeld staan, ongeacht of de verzekeringspremie werd betaald?

6. Denkt zij ook niet dat een dergelijke verordening een praktische stap zou zijn naar de verwezenlijking van een Europa van de burgers?

**Antwoord van Lord Cockfield
namens de Commissie
(12 november 1985)**

Gezien de verwarring rond de werking van het groene-kaartstelsel is het de moeite waard in herinnering te brengen wat de groene kaart precies is. De groene kaart is het bewijs dat een verzekeringsonderneming een verzekeringspolis wettelijke aansprakelijkheid heeft afgegeven. Volgens de uniforme overeenkomst tussen de nationale bureaus van verzekeraars van motorrijtuigen (die ten grondslag ligt aan het groene-kaartstelsel) wordt die polis geacht „de aansprakelijkheid te dekken die voortvloeit uit het gebruik van een motorrijtuig en zal ongeacht de voorwaarden van die polis worden aangenomen dat het een polis is op grond waarvan precies de vergoeding wordt gegeven die is voorgeschreven door de wet op de verplichte motorrijtuigenverzekering van het land waar zich een ongeval voordoet, en niet meer . . .”. Op basis van deze plaatselijke dekking zal het bureau van het land waar het ongeval zich voordoet (het afwikkelingsbureau) te werk gaan en schadeclaims tegen buitenlandse automobilisten regelen, waarna terugbetaling wordt verkregen van het bureau van het land waar het voor het ongeval verantwoordelijke motorrijtuig is geregistreerd (het betalingsbureau).

In het door het geachte Parlements lid bedoelde geval betekent dit dat de door de Duitse automobilist in het Verenigd Koninkrijk overgelegde groene kaart het bewijs was dat er onbeperkte verzekeringsdekking bestond met betrekking tot overlijden of lichamelijk letsel van derden, aangezien dit thans de enige wettelijk verplichte dekking in het Verenigd Koninkrijk is. Indien de persoon uit het kiesdistrict van het geachte Parlements lid lichamelijk letsel had opgelopen, dan zou hij vergoeding hebben verkregen. Aangezien de dekking van de aansprakelijkheid voor materiële schade in het Verenigd Koninkrijk echter niet verplicht is, viel het door het geachte Parlements lid vermelde geval niet onder het stelsel. Benadrukt moet worden dat het bij het groene-kaartstelsel uitsluitend gaat om de voorschriften inzake verplichte verzekering van het land van het ongeval.

Een buitenlandse automobilist in het Verenigd Koninkrijk zal dikwijls een ruimere dekking hebben dan het bij de Britse wet voorgeschreven minimum. Een dergelijke bezoeker kan bij voorbeeld de verzekering voor eigen schade of materiële schade aan derden die hij in zijn eigen land waarschijnlijk heeft, laten uitbreiden zodat ook zijn reizen in het buitenland gedekt zijn. Deze uitgebreide dekking kan echter wegvallen indien bij voorbeeld de premie niet betaald is, en dit kan soms nadelige gevolgen voor bepaalde slachtoffers hebben, zoals in het door het geachte Parlements lid beschreven geval. Wanneer een geval daarentegen onder het groene-kaartstelsel valt, dan zal het slachtoffer van een door een buitenlandse automobilist in een ander land veroorzaakt ongeval volgens dit stelsel worden vergoed op grond van de dekking wette-

lijke aansprakelijkheidsverzekering die in dat land bij de wet is voorgeschreven, ongeacht het statuut van de betrokken polis.

Gevallen zoals door het geachte Parlements lid beschreven, zullen niet meer voorkomen wanneer de tweede richtlijn inzake de motorrijtuigenverzekering ⁽¹⁾ in werking treedt. Overeenkomstig het doel van de Commissie om te komen tot minder ongelijkheid bij de behandeling van slachtoffers van verkeersongevallen in de Lid-Staten, schrijft de richtlijn voor dat de verplichte wettelijke aansprakelijkheidsverzekering voor motorrijtuigen uiterlijk op 31 december 1988 wordt uitgebreid tot de aansprakelijkheid voor materiële schade. Zoals hierboven uiteengezet werd, zal deze uitbreiding van de dekking automatisch ook gelden voor de dekking die buitenlandse automobilisten in een ander land op grond van het groene-kaartstelsel hebben, en slachtoffers in het Verenigd Koninkrijk van door dergelijke automobilisten veroorzaakte ongevallen zullen dienovereenkomstig worden vergoed.

⁽¹⁾ Richtlijn 84/5/EEG van de Raad van 30 december 1983 (PB nr. L 8 van 11. 1. 1984, blz. 17).

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1558/85

van de heer Sean Flanagan (RDE—IRL)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(25 september 1985)

(86/C 32/42)

Betreft: EOGFL-steun voor watervoorzieningsprogramma's in het kader van het programma voor het westen van Ierland

In het kader van het programma voor het westen van Ierland, dat stimulering van de landbouwontwikkeling tot doel heeft, werd een totale investering van 72,6 miljoen Ecu overwogen voor watervoorzieningsprogramma's die in de periode 1980—1985 dringend noodzakelijk waren voor graafschappen in de westelijke regio die hiervoor in aanmerking kwamen.

Het was de bedoeling dat de steun van het EOGFL ten gunste zou komen van watervoorzieningsprogramma's van particuliere groeperingen die in de periode 1981—1983 26 400 huizen op de waterleiding zouden aansluiten. De totale kosten voor de Ierse autoriteiten werden geraamd op 23,6 miljoen Ierse pond, waarvan 11,8 miljoen Ierse pond door het EOGFL zou worden vergoed. Huizen op bevolkte (niet-Gaeltacht) eilanden onder de westkust en Gaeltacht-gebieden kwamen eveneens in aanmerking.

Voorts was het de bedoeling dat de EOGFL-steun ten bedrage van 7,3 miljoen Ierse pond beschikbaar gesteld voor programma's in het kader waarvan graafschapsbesturen tussen 1981 en 1985 ongeveer 15 000 woningen op de waterleiding zouden aansluiten.

Wil de Commissie mededelen hoe het met de uitvoering van deze programma's tot dusverre is gesteld en hoeveel steun het EOGFL feitelijk heeft vergoed of nog moet vergoeden?

**Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie
(12 november 1985)**

De werkzaamheden voor de watervoorzieningsprojecten in het kader van Verordening (EEG) nr. 1820/80 van de Raad ⁽¹⁾ verlopen trager dan oorspronkelijk was bedoeld in het door de Commissie goedgekeurde programma. Op grond van deze omstandigheid was de Commissie het ermee eens dat de oorspronkelijke periode 1981—1983 voor de uitvoering van particuliere watervoorzieningsprojecten werd verlengd tot 30 juni 1985. Daar zulks onvoldoende is gebleken, zal de Commissie aan de hand van het verslag van de Ierse Regering over de uitvoering van het programma in de afgelopen vier jaar, onderzoeken of een nieuwe verlenging noodzakelijk is. De afdeling Oriëntatie van het EOGFL heeft aan de Ierse Regering 12 350 575 Ierse pond vergoed voor de investeringssteun ten behoeve van de watervoorzieningsprojecten die op 31 december 1984 waren voltooid.

⁽¹⁾ PB nr. L 180, 14. 7. 1980, blz. 1.

**SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1577/85
van de heer John Iversen (COM—DK)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(25 september 1985)
(86/C 32/43)**

Betreft: Kritiekloos gebruik van penicilline in de landbouw

De Deense verbruikers eten waarschijnlijk per jaar 500 000 kg vlees dat door geneesmiddelen verontreinigd is. Dit blijkt uit een steekproef uit 1984 waarbij men 10 003 dieren onderzocht en penicillineresten vond in 3 varkens, 2 zeugen en 3 stuks vee, in totaal 925 kg vlees met penicillineresten. In Denemarken worden per jaar 15 miljoen dieren geslacht en volgens het onderzoek moet er dan in totaal 500 000 kg vlees met residuen geweest zijn.

Kan de Commissie mededelen hoeveel dieren er in 1984 in elk van de 10 EG-landen geslacht zijn en hoeveel er daarvoor naar schatting door residuen verontreinigd waren?

**Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie
(20 december 1985)**

De Commissie moge het geachte Parlementslid verwijzen naar haar antwoord op zijn mondelinge vraag H-496/85 tijdens het vragenuur in de zittingsperiode van het Europese Parlement van 7 tot 11 oktober 1985 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Handelingen van het Europese Parlement Nr. 2-330 (oktober 1985).

**SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1581/85
van de heer Jens-Peter Bonde (ARC—DK)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(25 september 1985)
(86/C 32/44)**

Betreft: Wijziging van de Deense chemicaliënwetgeving

Is de Commissie bereid de namen van de firma's mede te delen die zich tot haar gericht hebben om de Deense wetgeving betreffende de aangifte van chemische stoffen gewijzigd te krijgen?

Is zij bereid mededelingen te doen omtrent eventuele brieven van deze firma's en verslagen van eventuele vergaderingen?

Kan zij mededelingen doen omtrent de verzoeken die in deze zaak tot de Deense autoriteiten zijn gericht?

Kan de Commissie bevestigen dat het eisen van een gewijzigde wetgeving in Denemarken ertoe kan leiden dat we tegen de 40 000 nieuwe chemische stoffen ontvangen, die de Deense autoriteiten niet geregistreerd hebben of niet nader kennen?

Zal de Commissie de verantwoordelijkheid voor schadevergoeding op zich nemen, zodra sommige nieuwe stoffen aanleiding geven tot arbeidsziekten of -ongevallen?

**Antwoord van de heer Clinton Davis
namens de Commissie
(15 november 1985)**

De Commissie heeft tot taak toe te zien op de juiste toepassing van de communautaire wetgeving in de hele Gemeenschap. Krachtens artikel 5 van Richtlijn 79/831/EEG ⁽¹⁾ waarnaar het geachte Parlementslid verwijst, zijn de Lid-Staten gehouden de Commissie op de hoogte te stellen van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die zij hebben uitgevaardigd om zich bij deze richtlijn aan te passen. Bij de bestudering van de gegevens die haar door de Deense Regering werden voorgelegd heeft de Commissie zelf al een verschil vastgesteld tussen de nationale Deense bepalingen en de communautaire voorschriften.

Krachtens artikel 169 van het EEG-Verdrag heeft de Commissie deze zaak aan het Hof van Justitie voorgelegd. De daarvan voorafgaande briefwisseling tussen de nationale regering en de Commissie wordt nooit gepubliceerd.

Met Richtlijn 79/831/EEG wordt gestreefd naar de bescherming van mens en milieu tegen eventuele gevaren van chemicaliën; bovendien heeft deze richtlijn ten doel uniforme voorwaarden voor het in de handel brengen van chemicaliën te scheppen.

Een eventuele aanpassing van de Deense wetgeving om deze te doen aansluiten bij de communautaire wetgeving zal er niet toe leiden dat op de Deense markt ongeveer 40 000 nieuwe chemicaliën verschijnen die voor de Deense autoriteiten onbekend zijn. De richtlijn bepaalt immers dat voor iedere nieuwe stof vooraf mededeling moet worden gedaan, alvo-

rens deze op de markt kan worden gebracht; deze mededeling wordt ter kennis van de bevoegde autoriteit in iedere Lid-Staat gebracht.

Voor wat betreft het laatste deel van de vraag van het geachte Parlements lid meent de Commissie zijn aandacht te mogen vestigen op het feit dat, krachtens de huidige Deense wetgeving, de aansprakelijkheid voor door een chemische stof veroorzaakte schade berust bij degene die deze stof op de markt brengt en niet bij de nationale overheid; door de Deense wet aan te passen aan Richtlijn 79/831/EEG wordt deze toestand geenszins gewijzigd.

(¹) PB nr. L 259 van 15. 10. 1979.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1594/85

van de heer Ray Mac Sharry (RDE—IRL)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(30 september 1985)

(86/C 32/45)

Betreft: Programma voor West-Ierland

Kan de Commissie een algemeen overzicht geven van de tot dusverre uitgevoerde maatregelen ter stimulering van de ontwikkeling van de landbouw in West-Ierland, waarmee o.a. de volgende doelstellingen worden nagestreefd:

- a) ontwikkeling van de infrastructuur;
- b) maatregelen inzake landverbetering;
- c) uitbreiding van de mogelijkheden van landbouwers om zich moderne technieken en methoden eigen te maken;
- d) verhoging van de landbouwinkomens met bijzondere nadruk op de productie van vlees;
- e) ontwikkeling van de bosbouw op marginale terreinen en
- f) bevordering van doelmatige marketing- en verwerkingsstructuren?

Antwoord van de heer Andriessen

namens de Commissie

(22 november 1985)

De Commissie wacht op de resultaten van het verslag over de uitvoering, in de eerste vier jaar, van het programma voor de ontwikkeling van de Westierse landbouw in het kader van Verordening (EEG) nr. 1820/80 van de Raad (¹) over een periode van vier jaar. Zij zal haar bevindingen aan het geachte Parlements lid mededelen zodra zij deze onderzoekresultaten heeft ontvangen. Er kan echter nu reeds worden gezegd dat de Commissie tevreden is over de resultaten die tot dusver met het grootste deel van het programma zijn geboekt. Ondanks deze vooruitgang zullen sommige programmaonderdelen moeten worden versneld om de algemene doelstellingen van het programma te kunnen bereiken.

(¹) PB nr. L 180 van 14. 7. 1980, blz. 1.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1608/85

van de heer Ernest Glinne (S—B)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(30 september 1985)

(86/C 32/46)

Betreft: Anticonceptiemiddel Depo-Provera-productie in België en uitvoer naar Zuid-Afrika

Blijkens vraag nr. 11 van 1 april 1982 door mevrouw Demeester aan de Belgische Kamer van Volksvertegenwoordigers wordt de stof Depo-Provera, hoewel deze door de „Food and Drug Administration” in de Verenigde Staten verboden is, in België nog steeds geproduceerd en op de markt gebracht door de firma Upjohn te Puurs, die bovendien zorgt voor uitvoer naar Zuid-Afrika.

Kan de Commissie mededelen of dit produkt in België of de andere Lid-Statens van de Gemeenschap nog wordt geproduceerd en op de interne markt gebracht en of het naar de derde wereld of Zuid-Afrika wordt uitgevoerd? Welke maatregelen denkt de Commissie eventueel te nemen?

Antwoord van Lord Cockfield

namens de Commissie

(11 november 1985)

De Commissie moge het geachte Parlements lid verwijzen naar haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 596/82 van de heer Moreland (¹). Injecteerbare vormen van medroxyprogesteron worden thans in negen van de tien Lid-Statens toegestaan.

Hoewel het een bekend feit is dat injecteerbaar medroxyprogesteron in sommige derde landen wordt gebruikt, beschikt de Commissie over geen gedetailleerde informatie dienaangaande.

(¹) PB nr. C 218 van 23. 8. 1982.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1668/85

van de heer Jaak Vandemeulebroucke (ARC—B)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(7 oktober 1985)

(86/C 32/47)

Betreft: EIB-leningen voor België

Graag zou ik van de Commissie vernemen hoeveel Belgische frank aan leningen sinds het ontstaan van de EIB tot heden aan België verstrekt werden en dit voor elk jaar afzonderlijk uitgesplitst over Vlaanderen en Wallonië.

**Antwoord van de heer Delors
namens de Commissie
(15 november 1985)**

De Europese Investeringsbank heeft tot op 30 september 1985 in België leningen toegestaan voor een totale tegenwaarde van 31,64 miljard Bfr. (739,1 miljoen Ecu bij de op het tijdstip van de ondertekening van de contracten geldende omrekeningskoers).

Het geachte Parlementslid gelieve hieronder de lijst der financieringen aan te treffen:

	(in miljoen Bfr.)	
	Wallonië	Vlaanderen
1962		
Papierfabriek in Luxembourg	240	
1967		
Autoweg Brussel — Franse grens	800	
1968		
Autoweg Antwerpen — Nederlandse grens		500
1970		
Monomeer vinylchloridefabriek in Limburg		300
1975		
Gasleiding voor transport van aardgas uit de Noordzee en Nederland naar Zuid-België en Noord-Frankrijk	500	
1979		
Fabriek voor zelfklevende produkten voor industrieel gebruik in de provincie Antwerpen		100
1980		
Gasleiding tussen Zeebrugge en Antwerpen en een compressorstation		970
1970—1985		
Vijftien leningen voor kerncentrales te:		
— Tihange (Luik)	14 230	12 000
— Doel (Antwerpen)		
1976—1982		
Vijf globale leningen aan SNCI/NMKN. Deze gelden werden door de SNCI verdeeld over 53 kleinere investeringsprojecten	1 038	962
Totaal	16 808	14 832

in het officieel verkeer van de Sloveense en Kroatische minderheden van Carinthië, Burgenland en Styrië.

Terwijl Frankrijk aldus de eerbied voor de legitieme rechten van de minderheden in een derde staat oplegde en naar buitenuit een actieve politiek inzake de eerbied voor de mensenrechten blijft voeren, heeft de Franse Regering geweigerd om het wetsvoorstel nr. 2157 van 17 mei 1984 betreffende de bevordering van de talen en culturen van Frankrijk dat door alle socialistische volksvertegenwoordigers, die de meerderheid in de Assemblée Nationale vormen, werd ondertekend, op de agenda van de Assemblée Nationale te brengen.

Dit wetsvoorstel heeft als doel een einde te stellen aan de situatie waarbij Frankrijk als enig land van West-Europa zijn componenten de elementaire culturele rechten (recht op eigen taal, de erkenning van de eigen taal in het officieel verkeer) ontzegt.

Dit beleid is in strijd met de volgende internationale instrumenten:

- het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens,
- de slotakte van de Conferentie van Helsinki over de veiligheid en samenwerking in Europa,
- de verklaring van Bordeaux aangenomen door de conventie van de Raad van Europa over de problemen van de regionalisatie,
- de resolutie van het Europese Parlement van 16 oktober 1981 over de regionale talen en culturen en de rechten van de etnische minderheden.

Graag zou ik van de Raad van Ministers vernemen welke maatregelen zij overweegt opdat de rechten van de culturele minderheden in alle Lid-Statens van de Europese Gemeenschap in gelijke mate gewaarborgd zouden worden.

Antwoord

(23 december 1985)

Tot dusver heeft de Commissie geen voorstellen bij de Raad ingediend waarin de problematiek van de culturele en etnische minderheden in de Gemeenschap globaal wordt behandeld.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1673/85

van de heer Willy Kuijpers (ARC—B)
aan de Raad van de Europese Gemeenschappen
(7 oktober 1985)
(86/C 32/48)

Betreft: Fundamentele rechten van de culturele minderheden in de Lid-Statens van de Europese Gemeenschap

In artikel 7 van het Oostenrijks Staatsverdrag van 15 mei 1955 heeft Frankrijk bepalingen laten opnemen betreffende het recht op onderwijs in hun taal en het gebruik van hun taal

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1737/85

van de heer Ray Mac Sharry (RDE—IRL)
aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
(14 oktober 1985)
(86/C 32/49)

Betreft: Botervoorraden

Is de Commissie voornemens om nog nadere voorstellen ten aanzien van de botervoorraden te doen en zo ja, kan zij mededelen om welke maatregelen het gaat?

**Antwoord van de heer Andriessen
namens de Commissie**
(22 november 1985)

Overeenkomstig de vroeger aangegane verbintenissen heeft de Commissie op 26 september 1985 via de landbouwcommissie aan het Parlement kennis gegeven van het beleid dat zij wenst te voeren om de overschotten in de sector dierlijke produkten, en in het bijzonder de voorraden oude boter, weg te werken. Het geachte Parlements lid kan de tekst van de verklaring van vice-voorzitter Andriessen verkrijgen bij het Secretariaat-generaal van het Parlement.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1747/85
van de heer Dieter Rogalla (S—D)
aan de Raad van de Europese Gemeenschappen
(14 oktober 1985)
(86/C 32/50)

Betreft: Samenwerking bij de bestrijding van verdovende middelen en terrorisme

1. Deelt de Raad mijn opvatting dat het de zaak ten goede zou komen indien de Commissie als instelling wordt betrokken bij de samenwerking op het gebied van TREVI, zo neen, waarom niet?
2. Wat denkt de Raad te ondernemen om het in punt 1 beoogde resultaat te bereiken?
3. Zijn daarvoor begrotingsmiddelen noodzakelijk en heeft de Raad die in de begroting 1986 opgenomen? Zo neen, waarom niet?

Antwoord
(23 december 1985)

Er zij gememoreerd dat de besprekingen van de TREVI-groep onder de intergouvernementele samenwerking vallen en niet ressorteren onder de Raad.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1751/85
van de heer Dieter Rogalla (S—D)
aan de Raad van de Europese Gemeenschappen
(14 oktober 1985)
(86/C 32/51)

Betreft: Benoeming van rechters en advocaten-generaal

1. Is de Raad op de hoogte van de gang van zaken bij en de rechtsgrondslag voor de inspraak van de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa ten aanzien van de benoeming van leden van het Europese Hof van de Rechten van de Mens en hoe worden deze beoordeeld?
2. Is de Raad samen met de Lid-Staten voornemens dergelijke inspraakmogelijkheden bij de benoeming van

leden van het Europese Hof van Justitie voor het Europese Parlement te scheppen, zo ja, wanneer, zo neen, waarom niet?

3. Hoe staat het met de voorbereidende werkzaamheden ter zake waarmee ingevolge afspraken tussen enkele Raads-voorzitters een begin is gemaakt?

Antwoord
(19 december 1985)

De invoering van een procedure voor de benoeming van rechters en advocaten-generaal van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, zoals voorgesteld door het geachte Parlements lid, zou betekenen dat de Verdragen moeten worden herzien.

Momenteel zijn geen voorstellen van die strekking ingediend.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1760/85
van de heer Klaus Wettig (S—D)
aan de Raad van de Europese Gemeenschappen
(14 oktober 1985)
(86/C 32/52)

Betreft: Vermelding van toegevoegde stoffen bij wijn en mousserende wijn

De Commissie heeft in 1983 twee voorstellen voor verordeningen ingediend betreffende de omschrijving en aanbiedingsvorm van wijn (COM(83) 529) en mousserende wijn (PB nr. C 120 van 5 mei 1983). Daarin wordt onder meer voorgesteld dat ten minste een deel van de bij de wijnbereiding gebruikte stoffen op het etiket wordt vermeld.

Kan de raad mededelen waarom hij dit voorstel, dat een duidelijke verbetering van de voorlichting van de consument behelst, nog steeds niet heeft goedgekeurd?

Antwoord
(19 december 1985)

De voorstellen van de Commissie, onder meer tot regeling van de aanduiding van het alcoholgehalte en van sommige ingrediënten op de etikettering van wijn en druivemost, mousserende wijn, likeurwijn en andere speciale wijn, worden in Raadsverband aan een grondige technische bespreking onderworpen.

Met betrekking tot de aanduiding van sommige ingrediënten op de etikettering van bovengenoemde produkten zijn er tal van zeer moeilijke problemen waarvoor nog geen oplossing kon worden gevonden, met name omdat producerende Lid-Staten en de voornaamste concurrerende Lid-Staten verschillend denken over de mogelijke politieke en economische consequenties van een besluit ter zake, en ook omdat er rekening moet worden gehouden met de in behandeling zijnde parallelle voorstellen met betrekking tot levensmiddelen en gedistilleerde dranken ⁽¹⁾.

Tegen deze achtergrond heeft men het dan ook dienstig geacht de deskundigen van de verschillende betrokken sectoren op te dragen de belangrijkste problemen in een aantal vergaderingen gezamenlijk te bestuderen en voor het geheel van de betrokken produkten een evenwichtige oplossing uit te werken waarmee onder meer de voorlichting van de consument kan worden verbeterd. Deze besprekingen vinden momenteel plaats.

In afwachting van een en ander heeft de Raad op 8 juli 1985 Verordening (EEG) nr. 1898/85 ⁽³⁾ vastgesteld waarbij de Lid-Staten tot en met 31 augustus 1987 worden gemachtigd de aanduiding van het alcoholgehalte van tafelwijn verplicht te stellen.

⁽¹⁾ PB nr. C 281 van 26. 10. 1982, blz. 3.

⁽²⁾ PB nr. C 189 van 23. 7. 1982, blz. 7.

⁽³⁾ PB nr. L 179 van 11. 7. 1985, blz. 1.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1800/85

van mevrouw Marijke Van Hemeldonck (S—B)

aan de Raad van de Europese Gemeenschappen

(14 oktober 1985)

(86/C 32/53)

Betreft: Het Eureka-project en de spionage te Bonn

Door de vlucht van twee spionnen naar Oost-Berlijn zijn waarschijnlijk gegevens uitgelegt over technologische projecten zoals SDI en Eureka.

Heeft de Raad een onderzoek ingesteld naar aanleiding van die lekken, o.a. voor de Eureka-projecten?

Wat zullen de gevolgen zijn van het gebeurde voor de verdere werkzaamheden in het bestek van het Eureka-programma?

Bestaat er coördinatie bij de spionagebestrijding in de Lid-Staten, zoals voor de industriële en hogere technologie-spionage?

Antwoord

(19 december 1985)

De aandacht van het geachte Parlements lid wordt gevestigd op het feit dat vraagstukken in verband met industriële en technologiespionage onder de uitsluitende bevoegdheid van de Lid-Staten vallen.

Voorts is de Raad van de Europese Gemeenschappen niet bevoegd om zich uit te spreken over de gevolgen die de door het geachte Parlements lid beoogde zaak zou kunnen hebben voor de uitvoering van het Eureka-programma.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1828/85

van de heer James Elles (ED—GB)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(24 oktober 1985)

(86/C 32/54)

Betreft: Vogelmoord in Griekenland

Kan de Commissie naar aanleiding van vraag nr. 1212/84 ⁽¹⁾ betreffende het doden van vogels in Griekenland mededelen welk gevolg zij heeft gegeven aan haar met redenen omkleed advies dat op grond van artikel 169 van het Verdrag werd uitgebracht, om de Griekse wetgeving in overeenstemming te brengen met Richtlijn 79/409/EEG ⁽²⁾?

⁽¹⁾ PB nr. C 161 van 1. 7. 1985, blz. 7.

⁽²⁾ PB nr. L 103 van 25. 4. 1979, blz. 1.

Antwoord van de heer Clinton Davis

namens de Commissie

(17 december 1985)

De Commissie moge het geachte Parlements lid verwijzen naar haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 868/85 van de heer Muntingh ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB nr. C 29 van 10. 2. 1986.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 1884/85

van de heer Thomas Raftery (PPE—IRL)

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(24 oktober 1985)

(86/C 32/55)

Betreft: Herkomst van studenten aan instellingen van hoger onderwijs

Kan de Commissie nauwkeurige cijfers verstrekken over het aantal studenten aan instellingen voor hoger onderwijs dat afkomstig is uit de agrarische bevolking?

Kan de Commissie een trend waarnemen in de ontwikkeling van dit percentage over de afgelopen 10 jaar?

Beschikt de Commissie over ramingen betreffende de te verwachten toekomstige ontwikkeling van dit percentage?

Antwoord van de heer Sutherland

namens de Commissie

(18 december 1985)

De Commissie beschikt niet over de door het geachte Parlements lid verlangde informatie.